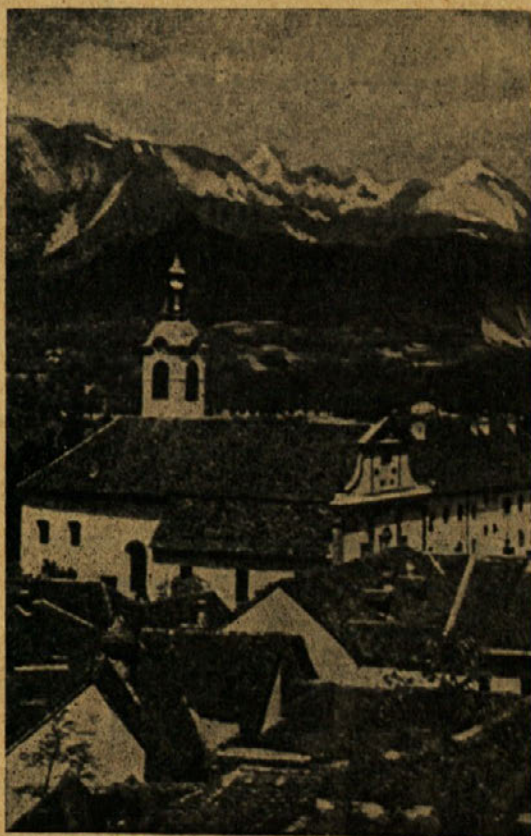

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVI

April 1939

Štev. 4

Vsebina 4. štev.: Naslovna slika Franciškski samostan v Kamniku. — Rim je danes zavil v škrlat 97. — Piju XI. v spomin 98. — Piju XII. v pozdrav 99. — Smrt, kje je tvoja zmaga ... 100. — Za skultiviranje duše in srca 102. — Duhovniška sobota 103. — Apostolat tretjega reda 104. — Cudermanove freske v frančiškanski cerkvi v Kamniku 105. — Franciškski apostolat 108. — Blaženi Lucij 110. — Tretjeredniki, na vojsko! 111. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 112. — Tretjeredni znak 115. — Francišskova mladina 115. — Življenje kapucinskega br. Jurija 116. — Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem 118. — Razgled po svetu 120. — Križani zmaguje 124. — In naj molijo za mrtve 125. — Pax et bonum 127. Nove knjige 128.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Feliks Tavčar, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Franciškski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11,495.

Natisnila Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

A p r i l

1	S		Od dneva.	16	N	PO.	1. povel. (Bela). Spomin sv. Franč.; Benedikt.
2	N	VO. PO.	6. postna (Cvetna). B. Leopold 1. r.; Franč. P.	17	P	Čm.	S. Anicet p.
3	P	VO.	Od dneva! B. Gand. in Jan.	18	T		B. Andrej Hib. 1. r.
4	T	VO. PO.	Od dneva! S. Benedikt 1. r.	19	S	Čm.	B. Konrad Ask. 1. r.
5	S	VO.	Od dneva! S. Vincencij F.	20	Č	Čm.	Od dneva.
6	Č	VO. PO.	Veliki četrtek.	21	P		S. Konrad P. 1. r.; Anzelm šk.
7	P	VO.	Veliki petek.	22	S	Čm.	B. Franč. F. 1. r.; Soter in t.
8	S	VO.	Velika sobota.	23	N	PO.	2. povelkonočna nedelja, B. Egidij 1. r.; S. Jurij m.
9	N	VO. PO.	Velika noč - Vstajenje Gosp.	24	P	PO.	S. Fidel Sigm. 1. r.
10	P		Velikonočni poned! med osmino.	25	T		S. Marko evang.
11	T		Velikon. torek! med osmino.	26	S		Varstvo sv. Jožefa;
12	S		med osmino., B. Angel 1. r.	27	Č		S. Peter Kanizij, c. uč.
13	Č		med osmino., S. Hermenegild.	28	P	PO.	B. Lukezij 3. r.; Pavel K.;
14	P		med osmino., S. Justin.	29	S		S. Peter muč.
15	S		med osmino.	30	N	PO.	3. povelkonočna ned. S. Jožef-B. 3. r.; Katarina S.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

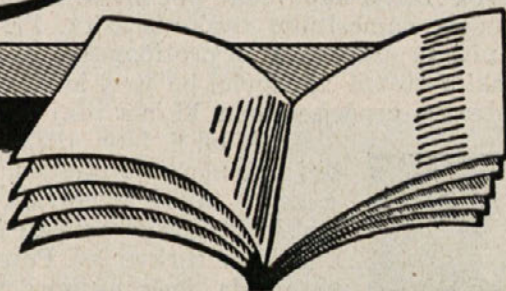
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana]

1939-IV.
April

P. KRIZOSTOM:

Rim je danes zaviti v škrlat

(Slovesnost kronanja papeža Pija XII.)

*Kraljevo sonce je vzšlo
in razpršilo svoje zlato
po večnem mestu...*

*Rim je danes zaviti v škrlat.
Naša ljubezen tja hiti —
naša srčna kri.
Rim je danes ves bogat.*

*Veliki naš oče!
Vesel je zate tale dan,
spomin na tisto uro,
ko si bil nam vsem poslan,
ko si bil izmed milijonov
za očeta nam odbran.*

Pozdravljen, sveti oče!

*Pozdravljen, sveti oče!
Oče knezov, kraljev in vodnikov,
vladar vesoljnega sveta,
namestnik Kristusa-Boga.*

*Trpek ti smehlaj
krog ustnic trepeta.
Vemo, vemo.*

*Trojna krona te teži,
tvoja duša polna je skrbi
za ovčice celega sveta.*

*Zlat je danes tvoj ornat
in tiara tvoja je zlata.
Nad teboj je razodeta
srebrnih fanfár pesem bogata
iz rajskih dvorov vzeta...*

*Visoko dvigaš svojo roko
kot bi nam hotel dati
vso nebes lepoto,
naš oče zlati.*

*Rim je danes zaviti v škrlat.
Rim je danes ves bogat. —
Vélíki oče,
krvavih rož bi ti radi nasuli
pred tvoje noge.*

*Ne rož, naš oče!
Pred noge
ti polagamo vdano
svoje srce.*

Piju XI. v spomin

Knez miru! S tema dyema besedama je najkrajše in najvernejše izražena vsa bogata vsebina 17 letnega pontifikata papeža Pija XI. Knez miru je sicer vsak papež že po svojem poklicu. Saj je vidni namestnik Kristusov, ki ga je že prerok Izaija napovedal kot kneza miru. A ta poteza ni pri vsakem Kristusovem namestniku enako izrazita. Pri Piju XI. je bila tako izrazita, da je niti protikatoliški in protipapeški svet ni mogel prezreti. V nepristranski svetovni zgodovini bo živel kot knez miru v dobi, ko je bila človeška družba brodeč vulkan, ki ima zdaj zdaj izbruhniti.

Ko je bil 6. febr. 1922 izvoljen, je hotel biti Pij, blag, miroljuben. Apostolat miru je začel takoj izvrševati. Svoj prvi apostolski blagoslov »mestu in svetu« je dal z balkona cerkve sv. Petra. S tem je pokazal, da hoče najprej spravo s svojim najbližnjim sosedom, italijansko vlado, s katero je bil Vatikan radi znanega vzroka domala 70 let sprt. V svojem prvem apostolskem pismu katoliškemu svetu je napovedal, da bo smernica njegovega pontifikata: »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem!«

To je bila v resnici os vsega njegovega velikopoteznega in ogromnega dela. Usmerjeno je bilo na globoko, na skalnat temelj tega miru, v smislu gesla Pija X.: »Vse prenoviti v Kristusu.« To naj bi se zgodilo potom katoliške akcije po vzoru in pod zaščito sv. Frančiška, kateremu ni bil brat samo vsak človek, ampak tudi vsaka, še tako nezatna božja živalica. Žal, da je bil za ta globoko pojmovan in

edino soliden mir svet še prav tako malo zrel, kot ono prvo sv. noč.

Se je moral pač tudi on zadovoljiti z boljšimi ali slabšimi nadomestki. Tak nadomestek je bil diplomatski mir, ki ga je v obliki konkordata oz. načina mirnega medsebojnega sožitja sklenil z 18 državami. Tak nadomestek je bil socialni mir, ki ga je zlasti v svoji obširni okrožnici »Quadragesimo anno« podrobno začrtal. Povdaril je vsaj socialno pravičnost, če je današnjemu svetu vzor krščanske ljubezni za medsebojno sožitje previsok vzor. Tudi ločenim bratom je prožil prijateljsko roko, ki so jo zaenkrat odklonili. Ko bi bili pokazali toliko duha spravljivosti, kot italijanska vlada, bi se bila uresničila Gospodova molitev: Da bi bili vsi eno.

Kako mu je srce vedno v bolesti zatrepetal, ko se je pojavila kaka nova vojna nevarnost, kakršnih je toliko doživel. Prosil in rotil je državniške, mobiliziral vso svojo armado, naj moli, da se ta velezločin prepreči. Rimski listi namigujejo, da je ob zadnji, največji vojni nevarnosti, ki jo je potem »monakovski sporazum« odstranil, Bogu žrtvoval svoje življenje za ohranitev miru. Po tem bi bil imenovan sporazum kupljen za ceno njegovega življenja, ki jo je Bog sprejel. Kako je ves živel za apostolat miru, pričajo njegove zadnje besede: »Mir, mir, o Jezus!«

Rajnemu sv. očetu Piju XI. večni mir!

P. HUGO:

Piju XII. v pozdrav

»Naznanjam vam veliko veselje: Imamo papeža, kardinala Pacellija Pija XII.« Tako je 2. marca okrog večernega Ave z balkona cerkve sv. Petra prvi kardinal diakon naznanil »mestu in svetu«. Domala istočasno je šlo od ust do ust milijonov njegovih otrok po širnem svetu: »Imamo papeža! Kardinala Pacellija - Pija XII!« Ko je bil pred skoro 2000 leti z istimi besedami: »Naznanjam vam veliko veselje!...« rojen On, katerega, vidni namestnik je rimski papež, je to blagovest poslušalo le skromno število priprostih pastircev na betlehemskih planjavah. Zdaj jo je poslušalo 350 milijonov katoličanov in lahko rečemo, da nič manj nekatoličanov. Res ponosni smemo biti, da smo otroci takega očeta.

Nad izvolitvijo kardinala Pacellija svet ni bil presenečen, kot že tolikokrat ob takih prilikah. Presenečen bi bil, ako bi ne bil izvoljen. On je za papežem Pijem XI. ne samo v cerkvenih, ampak tudi v svetnih in svetovnih krogih užival največji sloves, tako po svojih umskih, kot tudi srčnih odlikah. Nihče izmed točasnega kardinalskega kolegija nima tako globokega vpogleda v svetovni položaj, kot on, ki ga je v lastnosti papeževega državnega tajnika, 9 let z najvišjega mesta motril. Nihče izmed onih, ki bi v dejanskem položaju še mogli priti v poštev, kot resni kandidati, se ni osebno tako daleč po svetu razgledal, kot on. In prav tako nihče nima tako obširnega jezikovnega znanja, kot on, kar zlasti današnje dni mnogo pomeni. Zato se njemu pred svetovno javnostjo ne bo treba kot novemu človeku šele uveljaviti. Ugled mu je že zagotovljen. Mi njegovi duhovni otroci imamo pa še en poseben vzrok se Bogu zahvaliti zanj. Dvakrat sv. oče je, po časnem naslovu in po svetniškem življenju.

»Po pravičnosti k miru!« To bo njegovo vladarsko geslo. Očividno je povzeto iz psalma 84, 11: »Milost in resnica se srečata, pravica in mir se objameta.« Po človeško je še daleč do tega objema. Dokler bo pest močnejšega narekovala »pravo« in dokler bo sebičnost, skrita in odkrita, obteževala tehtnico pravice, kar se danes še vsepovsod godi, toliko časa ni misliti na ta objem. Da ga kar moč pospeši, molimo z njim in žrtvujemo se z njim! On bo šel kot Mojzes pred nami, mi za njim in Bog bo z nami. Ne bo se nam treba bati nikakih zasledujočih modernih Faraonov.

Novemu sv. očetu Piju XII. — Petrova leta!

P. HUGO:

Smrt, kje je tvoja zmaga . . .

V kakem zmagoslavnem razpoloženju je veliki petek smrt zapuščala Kalvarijo. Kajti zmagala je tudi v dvoboju z njim, ki je rekel, da je življenje. Vsaj tako je mislila. In vse je tako kazalo. Po triurnem boju z njo je izdihnil. Ni izdihnil tako, kot njene dotedanje žrtve, a izdihnil je. Vsega razbitega in razmesarjenega, da ni bil več človeku podoben, so položili v grob, potem, ko so mu še srce prebodli, da bi bila zmaga smrti ja nad vsak dvom vzvišena.

Iz groba vstane ves častit.

Pa zazori velikonočno jutro. Angel življenja pristopi, odvali kamen od groba in iz njega se prikaže tista razbita in razmesarjena smrtna žrtev živa in vsa poveličana. »Iz groba vstane ves častit, obdaja ga nebeški svit«. Še petere rane, ki jih je obdržal, niso več rane, so cvetoče vrtnice.

Zmagoslavno pogleda naokrog, kjer kot mrtvi leže stražarji groba in takorekoč izzivalno zakliče: »Smrt, kje je tvoja zmaga. Smrt, kje je tvoje želo?« (I. Kor. 15, 55-56.)

Z velikonočnim jutrom Gospodovega vstajenja je zaskoval dan zmagovitega življenja nad smrtjo, dan ki ne pozna zatona. Smrt nima svojega žela več. Sicer nam vstali Zveličar kot »prvina njih, ki so zaspali«, ni priboril nazaj nekdanje telesne nesmrtnosti. Smrt mori po Kristusu, kot je morila pred Kristusom. A smrt po Kristusu in njegovem vstajenju je nekaj čisto drugega, kot je bila smrt pred Kristusom.

Smrt pred Kristusom je bila res kruta. Zatiskala je onemoglim zemskim romarjem oči, odpirala jim grobna vrata in jih zapirala, pa zraven otopelje: »Človek, glej dognanje svoje!« Kakih vrat v lepše življenje onkraj groba ni poznala in jih ni mogla nikomur odpreti, ko bi tudi hotel. Zato je bila tako grenka za umirajoče same in njihove drage, ki jim ločitve ni oslajalo upanje na skorajšnje svidenje v rajski blaženosti. Kajti kakor je pred izgubljenim zemskim rajem stal angel z ognjenim mečem, tako je stala pred nadzemskim rajem grozna pošast greha, ki je zapirala vhod vanj.

Smrt po Kristusu in njegovem vstajenju, gledana v luči vere, je nekaj vse drugega. Voditeljica je iz pregnanstva v domovino. Rešiteljica je iz solzne doline na večno sončne višave. Vratarica je iz ječe tostranskega v zlato svobodo onstranskega življenja. In mi jo še vedno imenujemo kruto, neumljeno, bezsrčno morilko? To ni krščansko. Prav tako njeno običajno nazorno predstavljanje ne; bele, koščene žene s koso, škodoželjno se režeče. Kdor tako govori o njej in si jo tako predstavlja, jo gleda skozi očala, ki mu jih je nataknila kri, ne vera, naravno čuteče in sočuteče srce, ne od vere ožarjeno in od njenega upanja ogreto.

Ko je sv. Karol Boromej zasedel milansko škofijsko stolico, je našel na prostranem trgu pred njo tak poganski spomenik smrti. Ni ga sicer dal odstraniti, ker je bil umetnija. Pač pa mu je vdihnil krščansko dušo. Beli, koščeni ženi je pustil v eni roki koso, simbol njenega posla v božji službi, odkar je človek zapravil svojo telesno neumrjocnost. A v drugo roko ji je dal zlat ključ, kot simbol, da ona ne odpira samo grobnih vrat, ampak jih po Gospodovem vstajenju tudi odpira v lepše, večno življenje zlatih nebes. To je krščansko pojmovanje in nazorno predstavljanje smrti.

Ah, ti prazen Gospodov grob! Kako tolažbo vlivaš v naša srca. Preden si se ti odprl in dal veličastno nazaj, kar si razmesarjeno tako hladno sprejel, so bili grobovi človeških otrok tako temni in strahotni. Ni se dvigal nad njimi križ, ki bi bil v krvaveča srca ostalih lil sladko upanje zopetnega svidenja nad zvezdami, edini balzam za take rane. A odkar si se odprl ti in poveličano vrnil, kar si brezčutno požrl, je tudi v naše grobove posijala žarka luč upanja, od Boga prižgana, da bo prav tako iz njih pognalo novo življenje, ko zasiže večna pomlad. Poveličano bodo dali nazaj, kar zdaj od starosti, in boleznj izžeto, od nesreče in hudobije razbito in razmesarjeno požirajo.

Toda nekaj moram pristaviti, če hočem biti odkrit in iskren. Ta sladka tolažba velja samo onim, ki verujejo v Gospoda Jezusa in živijo z njim, ali vsaj spokorno umirajo v njem. Le tem in njih dragim, ki jih potrte zapuščajo tu, velja: »Tolažite se torej med seboj s temi besedami.« (I. Tesal. 4, 18.)

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike vsem gojiteljem in ljubiteljem Cvetja!

Za skultiviranje duše in srca

Za to skrbi ali bi vsaj moralo skrbeti več stvari na svetu — a večkrat ne skrbi v zadostni meri.

Ob neki priliki je dejal pisatelj Finžgar, da je namen lepe knjige: skultivirati dušo in srce. Premnogo pisateljev pozablja na to in za to s svojimi »lepimi« knjigami ne dvigajo ljudi v sinje višave, ampak jih tlačijo k tlom ter jih porivajo v najnižje nižine . . . Isto je večkrat z moderno umetnostjo vobče: Namesto da bi ostala hčerka božja in znanilka resnične lepote, se spozablja in postaja vlačuga hudičeva. Seveda ne more potem ljudi plemenititi in jih navduševati za vzvišene vzore. — Tudi zastopniki takozvanega znanstva ne ostajajo v svojih mejah; le preradi se upirajo Stvarniku ter pijejo bratovščino z Luciferjem, namesto da bi blažili človeštvo in ga vodili k plemenitosti ali bolje: k Bogu, praviru vsega dobrega in lepega . . . Istotako se upirajo Bogu tudi voditelji držav in narodov ter se ne menijo za opomine sv. Cerkve. Zanašajo se le na svojo modrost in razumnost. Posledic mi ni treba naštevati. Zadostuje, če ponovim besede našega političnega voditelja dr. Korošca, ki jih je govoril na občnem zboru slovenske Kmečke zveze v Celju, dne 5. marca: »Živimo v čudnih časih. Ves svet je postala ena sama velika, gorostasna kovačnica, kjer se mrzlično kuje orožje in zopet samo orožje za bodočo vojno. Kuje se orožje za vojno na suhem, kuje se orožje za vojsko na vodi in pod vodo in kuje se orožje za vojsko v zraku. Nihče ne ve, kdo bo to strašno vojno začel. Nihče ne ve, kdaj se bo ta bodoča svetovna vojna začela. Toda ves svet se je boji, ves svet trepetja pred njo. — — — «

Vsaj sedaj bi lahko svet spregledal ter se z vsem srcem vrnil k svojemu Bogu, pri katerem edinem je rešitev. Pa noče. V svoji slepoti hiti pogubi naproti. Hodi raje v gledališča in kina in na plesišča in še kam drugam ter se uda mesenosti in poželjivosti. Razume se, da se v takem ozračju sproti zaдуši vsak idealizem in smisel za nadnaravne vrednote, ki edine morejo osrečiti in dvigniti človeka.

Kaj pa naše višje in visoke šole? Ali nam vsaj te pošiljajo v življenje uravnovešene ali harmonične ljudi? Žalibog, da ne. Le prevelikokrat proizvajajo domišljave izobrazence, brez globoke srčne izobrazbe. Zato po pravici toži neki profesor-katehet: »Ustroj sodobnega šolstva, ki goji vse preveč enostransko, razumarsko izobrazbo, ne nudi vzgojnih sil, ki bi oblikovale celoten značaj in dajale učni snovi potrebno vzgojno usmeritev in učinkovitost.« Pod takimi pogoji seveda ne more današnja šola skultivirati duše in srca.

Edino preizkušeno zatočišče za to vzgojo je in ostane, zopet in zopet, sv. katoliška Cerkev, ki ima na razpolago ne samo naravna, ampak predvsem še nadnaravna vzgojna sredstva. Le žal, da jo je svet izrinil iz raznih vzgojnih področij, ali pa ji ne daje zadostne opore pri njenem vzgojnem delu. Zato pa nazaj k Cerkvi, nazaj k Kristusu! Ohranimo v trajnem spominu opomine pokojnega velikega papeža Pija XI. in imejmo vedno pred očmi njegove dalekovidne okrožnice, ki so vse bile, kakor prav piše marčev Kres, »usmerjene proti laizaciji današnjega družinskega, družabnega, socialnega in političnega ter splošno kulturnega življenja«. Ravno laizacija vsega javnega in zasebnega življenja je kriva, da je tako malo srčne izobrazbe, da so naše duše tako malo skultivirane. Zato pa čim prej nazaj k Cerkvi in Kristusu! Ne čakajmo, da nas bo zmlelo k plemenitosti kolo časa s svojimi preizkušnjami in nesrečami, posameznike pa kri-

ži in težave vsakdanjega življenja prav po Zupančičevem: »Kuj me življenje, kuj!« Bolje in človeka vrednejše je, če se svobodno in neprisiljeno odločimo za to, da zmaga v nas duhovnost in ž njo vse, kar je v njeni ožji zvezi. Vstajenje Zveličarjevo in vstajenje narave naj nam bo zunanje znamenje našega vstajenja v duši. Potem pa nikar več v grob greha in robotosti in neplemenitosti, kar povzroča največ zla na tem svetu.

P. HUGO:

Duhovniška sobota

(Konec)

3. Njen pomen

Sveti duhovniki so največja milost, ki jo more Bog kakemu narodu izkazati, kakor so slabi duhovniki največja kazen zanj. Milosti si pa niti posamezni niti narod ne more pridobiti oz. zaslužiti, ampak si jo mora izprositi. Narod, ki veliko moli in se žrtvuje za dobre, svete duhovnike, ne moli zastonj. Tudi glede njega velja kar o posameznih: »Kdor stori, kar je v njegovi moči, mu Bog ne odreče milosti.« Ko bi si narodi, ki trpe na pomankanju duhovščine, še bolj pa morda na pomankanju svete duhovščine, nekoliko svojo vest izprašali, bi morali priznati: Naša krivda, če ne morda celo: Naša največja krivda, da jih nimamo.

Ko bi se katoliški narodi te svoje dolžnosti vsekdar zavedali, bi morda zgodovina kraljestva božjega na zemlji ne poznala Fotija očeta vzhodnega razkola, ki ga kar ni moč premostiti. Ne bi poznala Lutra, ki je zapadno cerkev še bolj razklal. Ne bi poznala toliko drugih duhovnikov odpadnikov in očetov novih krščanskih ločin, ki so resnico iščočim v toliko spodtiko. Pač pa bi zemsko kraljestvo božje imelo več Atanazijev, Krizostomov, Frančiškov Ser., Dominikov, Ignacijev Loj., Kanizijev itd.

Iz cerkvene zgodovine se učimo, kaj nam je storiti danes. Danes se bije orjaški svetovni dvoboj med Kristusom in Antikristom. Oba sta oklicala splošno mobilizacijo svojih zvestih. Kristusova armada se zbira pod praporom Katoliške akcije. Njeni poklicni voditelji, častniki, so duhovniki, škofje in papež kot generalissimus. Če kdaj, je danes potreba vnetih, požrtvovalnih apostolskih, svetih duhovnikov, če naj katoliška, krščanska fronta vzdrži in razkroji sovražni naval. In zato če kdaj, je danes potrebno, da ne samo izbrane duše, ampak ves še katoliško čuteči narod moli in se žrtvuje za svete duhovnike. Kajti po besedah sv. Očeta Pija XI. »če bomo te imeli, bo vse drugo sledilo, če teh ne bomo imeli, nam vse skupaj ne bo nič pomagalo.«

4. Kaj tedaj?

Slovenci sicer nismo tako na tesnem glede duhovniškega naraščanja, kot marsikak drugi narod, vsaj zaenkrat še ne. A s kako nadprodukcijo se sigurno ne moremo bahati. Še manj z nadprodukcijo svetih duhovnikov. Teh si posebno želimo. Molimo in žrtvuemo se v ta namen in Gospod jih bo namnožil. Duhovniška sobota naj postane vsakemu, ki še katoliško čuti znana in draga pobožnost. Na mesto klevetanja in kritiziranja duhovščine, v čemer je vsak narod, ne izvzemši našega, pra-

vi mojster, naj stopi molitev in žrtvovanje zanje v smislu Duhovniške sobote.

Posebno pa ne sme biti nobenega uda III. reda, ki bi mu bila molitev in žrtvovanje za posvetitev duhovnikov neznan. Ali se naj pridruži zvezi: Molitvene ure za duhovnike, ali naj opravlja Duhovniško soboto. Možna je tudi združitev obeh. Skupščina bi n. pr. tretjo nedeljo v mesecu pred shodom skupno molila molitveno uro za duhovnike iz Večne molitve. Za posamezne pa je morda bolj prikladna Duhovniška sobota. Sicer je pa bistvo pobožnosti, kot rečeno, molitev in žrtvovanje, ne način in pa dan. Glede odpustkov se pa tretjerednikom itak ni treba okrog ozirati, kje bodo katerega ujeli. Tretji red sam je glede tega najboljša zakladnica.

Tretjerednik, ki ne more vršiti drugega apostolata v prosep in procvit kraljestva božjega na zemlji, vsaj tega lahko vrši, ki gotovo ni zadnji. Morda je priklenjen na posteljo, da še k sv. zakramentom in v cerkev ne more, kot bi rad. Nič ne de. Svoje trpljenje naj v ta namen daruje in duhovno sv. obhajilo in vspešen apostol bo duhovniških poklicev in duhovniške posvetitve. Se razume, da tudi delničar pri vsem zasluženju, ki ga bo, od Boga izprošen, svet duhovnik v teku svojega apostolskega delovanja in žrtvovanja nagromadil. Kaj hočete več?

Apostolat tretjega reda

(Referat na sestanku voditeljev III. reda v Ptujju 10. jan. 1939.)

3. Dobrodelni — karitativni apostolat

Skrb za uboge in potrebne člane je po vodilu zapovedana (II 12, 13). Podpora naj bo podeljena ali v denarju ali v živilih ali v obleki, kakor tudi s posredovanjem v dosego službe ali dela.

Bolne ude naj člani predstojništva ali posebej za to določeni obiskovalci redno obiskujejo, da se na njih izvrši dolžnost ljubezni do bližnjega (II 13). Bolniške slučaje je treba naznaniti predstojništvu. Zelo dobro je, če se vodi za bolnike poseben zapisnik.

Morda bi bilo dobro misliti na to, da bi sčasoma dobili vsaj v Ljubljano posebne sestre tretjerednice, kot strežnice bolnikov. Redovni svet naj določi voditeljico tega apostolata. Pri njej naj se zglase one tretjerednice, ki so pripravljene gotove ure na dan ali na teden posvetiti bolniški strežbi po hišah. Voditeljica naj odloča, kam naj katera gre.

Postrežba obstoji v tem, da postrežnica prevzame v hiši gospodinjstvo, ako zbolji mati, in skrbi za vzgojo otrok.

Od časa do časa imajo postrežnice svoje sestanke, da se med seboj posvetujejo in si povedo svoje izkušnje, ali pa da se izvrše morebitne spremembe.

4. Tiskovni apostolat

Tiskovni odsek podpira razširjanje katoliškega tiska in vodi neizprosni boj proti brezverskemu časopisju in knjigam.

a.) Noben tretjerednik in noben katoličan ne bo imel naročenega lista, ki se ne zavzame nikoli odločno za interese katoliške cerkve ali ki izpodkopava vero in moralo. Takih listov tretjerednik tudi ne bo podpiral s poročili in oglasi.

b.) Vsak tretjerednik naj ima naročene samo katoliške liste in tem izročja svoja poročila in oglase, pri njih skuša sodelovati ali jih na kak drug način podpirati.

c.) Vsak tretjerednik mora smatrati za važen apostolat te smernice izpeljati v svoji okolici.

č.) Posebno važnost mora tretjerednik polagati na to, da je, kar mogoče razširjeno tretjeredno glasilo Cvetje. Tu velja velik očitek našim tretjerednikom, očitek namreč: Ne vedo, kje so doma! Vse druge liste bolj vneto podpirajo in naročajo, kot svoje glasilo. Mnogi imajo vse druge liste naročene, samo Cvetja ne. Prav je, da povsod pomagajo, ali na svoje ne smejo pozabiti. Voditelji in vizitatorji III. reda moramo zastaviti vse moči in porabiti vsako priliko, da priporočamo Cvetje, mu ohranjamo zvestobo ter mu pridobivamo novih naročnikov.

5. Knjižnica za III. redno skupščino.

Vsaka skupščina naj si oskrbi kolikor mogoče dobro in bogato biblioteko, da nudi svojim članom zdravo berilo.

Ako v manjših skupščinah po farah ni mogoče imeti lastne knjižnice, naj se tretji red pridruži farnemu bralnemu društvu in naj društvu poskrbi nekaj Frančiškove literature.

Redovna knjižnica naj obsega verske in ascetične, zgodovinske in zabavne knjige, življenje svetnikov in mladinske spise. Najbolj pa mora biti poskrbljeno za knjige, ki se nanašajo na sv. Frančiška in na tretji red in za liste z isto vsebino. Šestinpedeset letnikov vezanega Cvetja je že lepa zbirka knjig!

Za knjižnico mora biti določen poseben knjižničar ali knjižničarka, da bo biblioteka v redu in da bo napredovala. Dnevi izposojevanja knjig naj bodo točno določeni, da se lahko izposojevalci po tem ravnaajo. Izposojevalnina naj bo določena od redovnega sveta.

(Konec prihodnjič.)

JANEZ VEIDER:

Cudermanove freske v frančiškanski cerkvi v Kamniku

Kamniški rojak Cuderman kar tiho brez kake šumne reklame ustvarja lepe umetnije. Tako je pred leti napravil za kamniško frančiškansko cerkev odlično Brezmadežno, nato je naslikal pri ljubljanskem Sv. Krištofu čudovitega sv. Antona Padovanskega, ki bi delal tudi Murillu čast.

No, in zdaj pa nas je presenetil s freskami, s katerimi je okrasil kamniško frančiškansko cerkev. To je prvo njegovo večje delo: poslikanje cele cerkve. Pa moramo reči, da se mu je res posrečilo. Ta cerkev ni bila hvaležno polje za slikarja. Je temačna in tudi arhitektonsko zgrajena tako, da se ne da lahko poslikati. Če imamo to pred očmi, moremo Cudermanovo delo še bolj ceniti.

Če vstopimo sedaj v cerkev, smo kar presenečeni. Že koj prvi vtis je izredno ugoden. Lepa skladnost barv, posrečena razvrstitev slik, popolna originalnost kompozicij in njihova enotnost, vse to nas izredno zadovoljuje. Vse slike so izrazito kristocentrične. Tu imamo Kristusa v predpobli svetopisemskega očaka Jakoba, imamo Gospoda kot otroka, nato

nastopi kot učenik, kot čudodelec, kot ustanovitelj Cerkve in Evharistije ter kot trpeči Odrešenik. Oglejmo si te vsebinsko in tehnično tako bogate slike.

Kot glavno sliko bi mogli šteti fresko, ki pokriva ves strop v prezbitერიju. In prav to delo ni bilo lahko. Prezbitერიjski strop je podolgovata navidezna kupola, ki pa jo je mojster obdelal tako, da učinkuje res kot

Strop v prezbitერიju

prava kupola. Ob njenem spodnjem robu sije pas puščavskega skalovja, ki je vidno zlasti v vogalih, nato sledi izvrstno zadeto nočno nebo z zvezdami in s polmesecem. Nad oltarjem, ki je posvečen apostolu Jakobu, leži starozakonski Jakob, ki je zelo sličen apostolu Jakobu. Za njim se dviga nebeška lestva, vsa obdana od žarečih oblakov. Na vrhu sloni ves v belini nebeški Oče v mogočnem belem trikotu. Po stopnicah se sprehajajo vsi poduhovljeni angeli, katerih spodnja skupina večjih angelov je osredotočena okrog spečega mladeniča Jakoba. Tisti ob njegovi glavi je razprostrl čez spečega mogočne peroti in se nad njim sklonil, da mu navdihuje sanje. Vseh angelov je osem. Prednost te edinstvene slike je tudi v tem, da je vidna povslej cerkvi.

V prezbitერიju je še ena Cudermanova slika, ki pa ni freska. Mojster

je namreč poslikal veliko okno, ki je bilo do sedaj prozorno. To je storil v neki novi tehniki, ki more menda nadomestiti običajno žgano slikano okna. Ta slika predstavlja evharističnega Kristusa s kelihom. Na vrhu je Sv. Duh, spodaj angela. Vse ozadje je prepreženo z vinsko trto in klasi.

Zelo impozantna je tudi slika na slavoloku. Predstavlja Kristusa med apostoli. V sredi sedi Kristus. Za njegovo glavo je mojster na jasnem nebu upodobil sonce, ki spretno tvori nimb za Gospoda. Poudariti je treba, da je Cudermanov lik Kristusa prav njegova izvorna in lepa zamisel. Pred Gospodom kleči prava orijentalka, Zebedejeva žena, ki prosi za svojo sinovo Janeza in Jakoba, naj sedita eden na desni, drugi na levi v njegovem

kraljestvu. Prav spodaj ob začetku slavloloka stojita sinova in čakata, kakšen bo uspeh materine prošnje. Na nasprotni strani pa stojita druga dva učenca. Vmes so razvrščeni ostali sedeči učenci. Ozadje tvorijo krasne vse obsončene planine.

Slika na slavloku

Oglejmo si sedaj šest slik, ki so razvrščene v ladji in sicer v kapah, ki segajo pod strop in so zato na vrhu polkrožne. Na vseh teh slikah je obsrediščna postava Kristusa. Povsod je postavljen nekoliko na stran, a je podan tako izrazito, da je povsod on središče. Prva slika od velikega oltarja na levi predstavlja dvanaajstletnega Jezusa. Sijajno je podana prostornina, ki z mogočnimi stebri v ozadju kaže vso razsežnost templja. Iz za stebra prihajata Jožef in Marija. Božje Dete sedi samo, iz vhoda v tempelj padajo dnevni žarki, ki čudovito lepo obsvetljujejo Jezuščka. Takega Jezuščka, kot ga slika Cuderman, še nismo nikjer videli. Je to res prav njegova, pa zelo posrečena zamisel. Pred njim je zbrana cela četa izrazitih pismoukov. — Na nasprotni steni je tej odgovarjajoča slika sv. Družine. Krasna pokrajina z drevesom. Na desni Marija prede, Jožef teše. Oba pričakujeta otroka, ki prihaja ves bel z velikim nimbom in težko nese velik vrč vode. Res, čudovit lik je ta Jezušček. — Mogočna v kompoziciji je srednja slika na levi. Predočuje obujenje Lazarja. Na desni je prišel iz groba Lazar v plapolči beli halji. Na levi je Kristus, ves mogočen v gesti in postavi. Oblečen je, kot na vseh slikah, v belo tuniko z rjavordečim plaščem. Za njim sta Marija in Marta in strmeči učenci. Ozadje je krajina s cipreso. Bolj mirna je idilična nasprotna slika Jezus in Samarijanka. Godi se v od sonca ožgani pokrajini. Vodnjak pod drevesom je pomaknjen na desno. Ob njem resno miren Kristus. Tudi Samarijanka je podana mirno. V ozadju prihajajo učenci. Zadnji dve sliki sta med korom in zato nekoliko slabše vidni v cerkev. Leva predstavlja Oljsko goro, ki je spet zelo originalna. Že pokrajina je nenavadna. Kristus kleči na zemljski ploščadi. Ves je bel, ker je temni plašč odložil na tla. V žarkih plava

kelih. Pod ploščadjo spe učenci. Ta slika se odlikuje po lastnih barvah. Odgovarja ji nasprotna slika: Kristus daje Petru ključ. Tudi ta dogodek se vrši na ploščadi. Na njej kleči Peter pred Kristusom. Ob krajih opazuje učenci.

Ogledati nam je še strop v ladji, ki je tudi popolnoma svojevrstno okrašen. Razdeljen je na tri enake dele. V vsakem delu plavajo po štirje orjaški angeli, ki stresajo na gledalce rožice. Polja nad kapami s popisanimi slikami imajo pozlačeno ozadje. Nad njim so upodobljeni v eni — belkasti barvi — štirje evangelisti, dokolenske osebe na svojih običajnih znakih. Na srednjih dveh poljih pa sta v isti tehniki podana sv. Ciril in Metod ter Mohor in Fortunat. Stropna dekoracija zelo spretno preide v stenske slike.

Mojster Cuderman je svoje prvo veliko cerkveno delo izvrstno dovršil. Če bo šel v tem pravcu dalje, bo postal slovenski Fugel, ki je velik nemški mojster svetopisemskih slik. Želeli bi le, da bi sčasoma nekoliko omilil trdoto gub in stojo svojih oseb. Tako bodo že itak lepe postave postale še bolj prikupne.

Dr. HILARIN FELDER O. Cap. — ATOM:

Francišškanski apostolat

(Nadaljevanje.)

Ne moremo se čuditi nad to brezprimerno požrtvovalnostjo in nad to dejavno silo, katero so sinovi sv. Frančiška kazali skozi vsa stoletja in na vseh poljih svetovnega misijona. Red manjših bratov je pač po svojem najbolj notranjem bistvu poklican za misijone. Frančišek je prvi izmed vseh redovnih ustanoviteljev sprejel apostolat med pogani v svoj program. On je sploh prvi zapadnjak, ki je nesel vero izvenevropskim narodom. On je oče novodobnega misijonskega razdobja, ki se ž njim začneja in se je do današnjega dne vedno bolj bogato razvijalo. Da, brez pretiravanja lahko rečemo, da je od apostolskih časov sem bil on prvi oznanjevalec vere, ki si je na svojo zastavo napisal spreobrnjenje celega sveta. Hotel je dobesedno izpolniti misijonski ukaz Kristusov: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu«. (Mk. 16, 15)

Mi se nad tem čudimo in vprašujemo, kako si je ubožec iz Asiza sploh upal delovanje v daljnem svetu v notranjem in zunanjem misijonu sprejeti v program svoje ustanovitve, ki je bila brez sveta. Za Frančiška pa je bilo to samo posebi razumljivo. Ali morda ni obljubil, da bo evangelij spolnjeval po načinu apostolov? Ali ni nekoč iz evangelija slišal, da ga njegov mojster pošilja ven v apostolat, kakor je bil poslal ven dvanajst svojih učencev? In dalje ali ni bral v knjigi oporoko Jezusovo na apostole, naj svoje misijonsko delovanje izvršujejo brez omejitve prostora in časa? Volja Kristusova zanj je bila torej jasna in ta volja je bila za Kristusa vitezja najvišja postava. K temu je prišlo še drugo, zgled Odrašenikov, ki je za rešitev duš živel in umrl. Gorečnost za duše po zgledu Kristusovem je bila zvezda frančiškanskega apostolata.

Tomaz Čelanski to zagotavlja z besedami: »Vedno zopet je poudarjal Frančišek, da nima nobeno delo prednosti pred delom za zveličanje duš, ker se je Kristus ponižal, da je za duše na križu visel. Odtod boj svetnika v njegovih molitvah, njegova neutrudljivost v pridiganju in preobilica

njegovega dobrega zgleda. Ne bi se bil smatral za Kristusovega prijatelja, če ne bi ljubil duš, katere je Kristus ljubil. To je bil tudi glavni povod njegovega izrednega češčenja učiteljev božje besede: videl je v njih sotrudnike Kristusove, ker so s Kristusom vršili eno in isto opravilo reševanja duš.

Ne smemo misliti, da Frančišek ni videl ogromne težave, katera je bila v tem, kako združiti premišljevalno redovno življenje v harmonijo z delovnim apostolatom. Nasprotno s tem vprašanjem se je od nekdanj bavitel in njegovi učenci. Kmalu potem, ko so od Inocenca III. dobili pooblaščenje za pridiganje, so se z vso resnobo posvetovali, če bi vendar morda ne bilo boljše, da bi se umaknili nazaj v samoto, namesto, da žive med ljudmi in za ljudi delajo. Razlogi in protirazlogi so bili položeni na tehtnico in v goreči molitvi pred Bogom dobro razmotrivani. Odločitev je dal edino klic, ki so ga dobili, naj viteško hodijo za Kristusom. Kristus je živel in umrl, da bi reševal duše. Tako je hotel tudi novi Kristusov vitez s svojimi brati ne samo zase živeti, ampak tudi za tiste, za katere je Kristus umrl.

Ta gorečnost za duše po zgledu božjega Zveličarja ga je tudi pozneje vedno znova nagibala, da je vztrajal v svojem apostolskem poklicu, kolikor in kakor močno je že čutil, da ga vleče k premišljevalnemu življenju. Ko se je nekoč vrnil od molitve v samoti, se dvoma, ali ne bi morda vendar opustil pridigarstvo službo, skozi več dni ni mogel znebiti. Končno je predložil vprašanje svojim zaupnim bratom v odločitev. »Kaj mi svetujete bratje«, jih je vprašal, »kaj mi priporočate? Ali naj se raje posvetim molitvi, ali naj hodim okoli kot pridigar? Kajti jaz navaden, priprost in govornik ne vešč človek, sem prejel milost molitve v večji meri, kakor pa dar govora. V molitvi se pridobi in spolni milost, v pridigi se pa z nebes prejete dobrote razdeljujejo. V molitvi je očiščevanje notranjih čustev, ujedinjenje z eno, resnično in najvišjo Dobroto, okrepitev v čednosti, v pridiganju se opravi noge, v njem je mnogokatera raztresenost in popuščanje rednega življenja. V molitvi govorimo z Bogom in ga poslušamo, v molitvi občujemo z angeli in živimo takorekoč angelsko življenje; v pridiganju se je treba zelo približati doli k ljudem, po človeško živeti v njihovi sredi, po človeško misliti in gledati, govoriti in poslušati. Toda eno nasprotuje nagnjenju za zgolj premišljevalno življenje molitve in zdi se, da prevlada pred Bogom vse razloge, ki ga priporočajo: Edinorejeni božji Sin, najvišja modrost je radi zveličanja ljudi iz naročja Očetovega stopil doli. Svetu je hotel dati zgled in ljudem oznanjati besedo zveličanja, odrešiti jih s svojo dragoceno krvjo na križu, očistiti jih v kopeli prerodenja, in hraniti v presveti Evharistiji. Prav nič ni obdržal zase, česar ne bi bil radodarno dal za naše zveličanje. Ker moramo torej v vsem delati po njegovem zgledu, se mi zdi, da je Bogu najbolj dopadljivo, če prekinem mir in grem venkaj na delo.«

Čeprav je o teh mislih po cele dneve s svojimi brati razpravljal, vendar ni prišel do pomirjenja. Poslal je torej sela k bratu Silvestru, ki se je na neki gori nad Asizijem neprestano posvečal molitvi, naj dobi božji odgovor v tem vprašanju in mu ga razodene. Tudi sv. Klari je dal nalog, naj moli s svojimi sestrami, da bi tozadevno spoznal božjo voljo. Ko se je brat Masej, kateremu je bilo to poslanstvo poverjeno vrnil, je Frančišek predenj pokleknil, odkril glavo, prekrizal roke in ponižno vprašal: »Kaj zapoveduje moj Gospod Jezus Kristus, da naj storim?« Masej je odgovoril: »On hoče, da greš ven kot oznanjevalec na pridiganje, ker Bog te ni samo zaradi tebe poklical, ampak tudi radi zveličanja drugih ljudi.« Ko je svet-

nik to šlišal, se je takoj dvignil in se podal na pot. »Šel pa je«, kakor se izraža sv. Bonaventura, »s toliko gorečnostjo, da bi izpolnil božjo voljo, tekkel je s tako naglico, kakor da bi pod vplivom božjim dobil novo moč iz nebes.«

Ta neutrudljiva in nenasitna gorečnost je napolnjevala celo njegovo bodoče življenje. Tomaž Čelanski daje pregled o tem in to nakratko povzema v markantnih stavkih. Osemnajst let njegovo telo nikdar, ali skoro nikdar ni imelo miru, ko je potoval po raznih in zelo oddaljenih pokrajinah, da bi oni duh, ki je bil vedno pripravljen služiti, ki je v njem bival, oni požrtvovalni duh, oni žareči duh povsod mogel sejati seme božje besede. Ves svet je napolnil s Kristusovim evangelijem in sicer tako, da je na en dan obiskal tri do štiri naselja ali tudi mesta, ter je povsod oznanjal kraljestvo božje, ter je celo svoje telo napravil za orodje govora, da bi poslušavce nič manj z zgledom, kakor z besedo spodbujal.«

In zdaj, ko je bil vsled ran oviran pri hoji, se je dal v zadnjih dveh letih življenja voditi na osličku skozi mesta in naselja, da bi ljudi navduševal, naj nosijo križ Kristusov. Tako nenasitna je bila njegova gorečnost za duše. Kot vitez do zadnje ure svojega življenja in do zadnje nitke svojega srca, »je sklenil, da hoče pod Kristusovim vodstvom izvršiti še velika dela in če tudi so bili njegovi udje že betežni, je bil vendar njegov duh močen in goreč, tako da je upal na nove zmage nad sovražnikom. Kajti mlahavost ali nedelavnost tam nima mesta, kjer ostroga ljubezni sili k vedno večjemu delu.«

Žareča gorečnost za duše po Kristusovem zgledu, naj bi kot dragocena dediščina od Frančiška prešla tudi na njegove učence. »Frančišek je hotel, naj mu bodo njegovi sinovi povsem podobni v gorečnosti za duše, od katere je bil docela napolnjen«, piše njegov najstarejši življenjepisec. V resnici je bila žareča gorečnost za duše dragocena dediščina prvih manjših bratov, kakor tudi velikih frančiškanskih apostolov vseh stoletij: kakor sv. Antona Padovanskega, Bertolda iz Regensburga, Bernardina Sienskega, Janeza iz Dukle, Petra Alkantarskega, Franca Panigarole, Kornelija Muso iz Piačence, Lovrenca Brindiškega, Marka Avianskega, Jožefa iz Leonise, Prokopa iz Templina, Martina Kohem, Leonarda Portomavriškega, Diega iz Kadia in nešteto drugih. Gorečnost za duše mora torej ostati učiteljica in večno novi vrelec frančiškanskega apostolata.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

(28. april)

Blaženi Lucij

prvi spoznavalec tretjega reda

Lucij ali tudi Lukezij je bil trgovec v mestecu Poggibonzi. Spočetka je sicer mislil s svojo ženo samo na dobiček, pozneje pa ga je milost božja tako ganila, da se je ves predal delom usmiljenja. Prav tedaj pa je prišel v Poggibonzi sveti Frančišek. Lucij, ki je svetnika že poznal, ga je poprosil za navodila za bogoljubno življenje. Tedaj mu je svetnik razodel, da ima že dolgo v mislih ustanoviti red tudi za svetne ljudi. Lucij je takoj prosil za sprejem v ta red in tako postal prvi tretjerednik. Od tedaj najprej se je vsega posvetil vajam v čednosti in bogovdanosti. Strogo se je pokoril in se često postil ob kruhu in vodi. Njegova radodarnost do

ubogih ni poznala mej. Ko je v Poggibonziju in v okolici izbruhnila kuga, je s svojim oslom hodil okoli, da je tako lahko vsem pomagal in prinašal bolnim najpotrebnejše. Nekoč je nesel nekega bolnega pohabljenca, ki ga je našel ob poti, na ramenih domov. Neki lahkomišljeni mladenič ga je zasmehoval in mu zavpil: »Kakšnega hudiča pa nosiš na hrbtu?« Lucij pa mu je resno in mirno odvrnil: »Mojega Gospoda Jezusa Kristusa.« 28. aprila 1260. je blaženi odšel h Gospodu. Mesto Poggibonzi ga je izvolilo za svojega zaščitnika. Njegovo češčenje pa je potrdil papež Pij VI.

Premišljevanje: O tretjem redu

1. »Tretji red je šola popolnosti.« Tako je tretji red imenoval Pij X. Sveti Frančišek je leta 1221. spisal: »Navodila o načinu življenja spokornih bratov in sestra, ki žive med svetom.« Še isto leto je papež Honorij III. potrdil to Vodilo, ki se je zavzelo zoper poglavitno zlo tistega časa, zoper nevero, uživanje in sebičnost in tako postalo »pravilno razumeto popolno krščansko življenje«, kot pravi papež Leon XIII. — Spoštuj tedaj nad vse tretjo ustanovo svetega Frančiška.

2. Tretji red je vsestransko priporočljiv. Gregor IX. je imenoval tretjerednike »Kristusove vojščake in druge Makabejce«. Do danes ga je omenil in nad vse pohvalil prav gotovo že cel ducat papežev. Zadnji papeži, Pij IX., Leon XIII., Pij X., Benedikt XV. in Pij XI. so bili vsi tretjeredniki in so se s tem hvalili. Kdo bi preštel vse svetnike tretjega reda? — Ne sodimo torej zaničljivo o njem.

3. Tretji red naj bo apostolat. Pij XI. je dejal leta 1923: »Duh frančiškanskih tretjerednikov je apostolat krščanskega življenja, krščanske vere, krščanskega zadovoljstva, ki se udejestuje v vseh družinah, v vseh okoliščinah in v različnih socialnih ustanovah«. Ne smemo torej misliti, da je to samo molitvena bratovščina. Na Frančiškov način dela tretji red za katoliško akcijo, ki izvira iz ljubezni do Boga in do bližnjega. — Ali si vedno tako mislil o tretjem redu?

Cerkvena molitev

Molimo. Gospod, naš Bog! V bogastvu svojega usmiljenja si blažene Lucija poklical k pokori, da se je odlikoval z zaslužnimi deli pobožnosti in dobrosrčnosti, nam po njegovi priprošnji podeli, da bomo po njegovem zgledu doprinesli vredne sadove pokore in si z deli molitve in ljubezni pridobili pri tebi odpuščanje grehov. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Tretjeredniki, na vojsko!

V znanem slovenskem dnevniku smo brali v začetku meseca februarja, da se je nekega dne peljala družba surovežev in podležev po vlakcu v Savinjski dolini. V železniškem vozu so bili šolski otroci in neka stara ženica. Možakarji so začeli nesramno napadati vero, Boga, cerkev in duhovnike. Poleg tega so grdo kvantali in preklinjali. Nedolžni otroci so se zgrajali. Teda j se pa dvigne stara ženica — gotovo je bila tretjerednica — ter podleže in pohujševalce ustavi ter jih pošteno ošteje z vso odločnostjo. Vsa čast odločni ženi!

Pa je res že grozno, kar počenjajo po vlakih in po avtobusih razni potniki! Čuditi se mora človek, da je celo med izobraženimi toliko neote-

sanega govorjenja in kvantanja, pa koliko grde, ostudne kletve. Saj je menda to edini znak naše slovenske »kulture«, če znamo grdo kvantati in za vsako besedo vriniti kletev!

Kako se bomo te slovenske sramote znebili? Malo več praktičnega krščanstva je treba, to je gotovo. Če bi ga bilo, bi nam take stvari ne delale preglavic in skrbi. — Malo več čuta dostojnosti in olike bi bilo treba, pa bi se vse to odpravilo. Toda, kot se vidi, ne bo ne eno ne drugo pomagalo, temveč eno sredstvo je najbolj uspešno: Stara ženica na vlaku nam je pokazala, kako zanesljivo to sredstvo deluje. **Postaviti se je treba! Zamašiti nesramna usta! Tretjeredniki ste v prvi vrsti zato poklicani.**

Tretjeredniki! kličem in pozivam vas na sveto vojsko proti grdemu kvantarskemu govorjenju in proti kugi bogokletstva! Hura!!

Tretjerednikom morajo slediti v ta boj vse katoliške organizacije in vsi zavedni katoličani. Iztrebimo in poženimo nesramno govorjenje najprej iz naših vlakov in avtobusov. Tu najlažje dosežemo svoj uspeh. Železnice so državna last in mi smo državljani. Ali plačujemo vozne listke na železnicah in na avtobusih zato, da moramo tam poslušati take neslanosti?! Če smo plačali, hočemo imeti mir. Če tega miru ni, si ga moramo narediti. Pravico imamo! Ako bi mi sami ne mogli napraviti v tem oziru reda, nam mora priskočiti na pomoč sprevodnik. Zato je nastavljen, zato je plačan od države in država smo mi! da skrbi za red na vlaku. Ako še to ne pomaga, ima vsak vlak svojega orožnika, ki je tudi zato na vlaku, da se na njem obdrži red. Sicer pa mislim, da lahko vsakdo takoj naredi red s svojo odločnostjo. Le ne bodimo figovci in strahopetci!

Da se je nesramno govorjenje v naši javnosti tako mogočno razpaslo, smo krivi tudi tretjeredniki, ker nismo to, kar bi morali biti: odločni in nevstrašeni katoličani. Če bi tretjeredniki zastavili besedo, bi se nekaj slišalo in poznalo. Začnimo takoj, sicer bo prepozno! da ne postane naveda železna srajca!

P. Odilo.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Krško. Shod za člane III. r. je vsako 3. nedeljo v mesecu in sicer: ob 10 uri sv. maša za žive in pokojne člane skupščine; nato nauk; po nauku litanije z blagoslovom in darovanjem krog oltarja. Darovano je bilo v l. 1938. **588 din.** Iz te svote se je porabilo 220 din za sv. maše, 368 din za revne člane III. r.

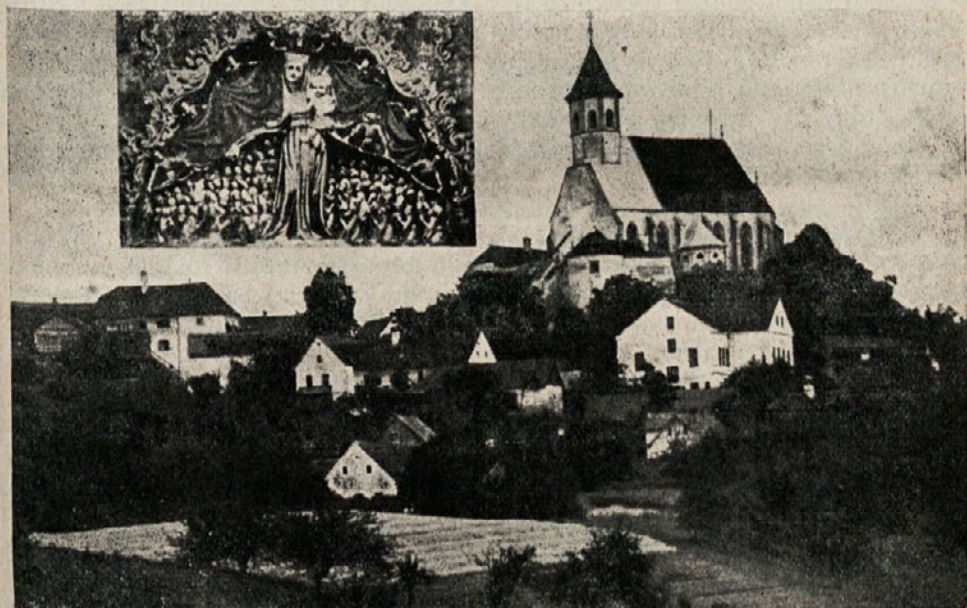
Umrlo jih je v l. 1938. **13**; vstopilo je novih **5**. Udeležba pri shodih je posebno pozimi jako slaba, ker ima večina članov več kot 1 uro, prav veliko članov še celo po 2 in 3 ure hoda do kapucinske cerkve. Člani so skoro vsi prav ubožni; zato je tudi število »Cvetja« komaj **36**. Koliko jih bo l. 1939? Še ne vem. Kljub večkratnem pozivu pri shodih se priglajšajo zadnji naročniki še le maja in junija.

Število vseh članov bi moralo biti **884**. Od teh je že gotovo mnogo mrtvih, ki jih njihovi sorodniki po smrti niso naznanili vodstvu.

Vseslovenski tretjeredni tabor na Ptuju

Dnevi vseslovenskega tretjerednega tabora bodo kmalu tukaj. Le trikrat bo še Cvetje prišlo k vam do tistega časa. Na Ptuju bodo oni slovesni dnevi od 5. do 7. avgusta. Ob tej priliki bodo na Ptuju obhajali 700 letni jubilej ustanovitve minoritskega samostana. Na tej slovesnosti bo-

sta pričujoča dva škofa: mariborski in šibeniški. Najbrž pride tudi iz Rima vrhovni predstojnik minoritskega reda. Slovesnost bo končana z romanjem na štajersko Brezje: k Mariji na Ptujsko goro. To znamenito božjo pot so pred kratkim dobili v oskrbo slovenski minoriti.

Marija na Ptujski gori

Na Ptuj se za jubilej in za tabor vneto pripravljajo. Breda Šček-Orel bo uglasbila za proslavo dve pomenljivi pesmi za to slovesnost. Besedilo je spesnil g. župnik in duh. svetnik Vekoslav Skuhala. Naj boste v našem listu ovekovečene:

VEKOSLAV SKUHALA:

Voščilo Ptuja in Polja

*Ptuj in zlato Ptujsko polje
danes vsa sta dobre volje,
saj obhaja jubilejni dan
ptujski minoritski samostan.*

*V samostanu tem menihi,
kot Frančišek skromni, tihi,
rod slovenski spretno vodijo
k virom sreče let že sedem sto.*

*Naj procvita dom teh bratov
sredi zvestih božjih svatov
še nadalje dolgo vrsto let,
plodovitih za slovenski svet!*

Frančišek še živi

*Frančišek serafinski še živi...
Živi po svojih samostanih.
V meniških dušah bogovdanih,
Frančišek serafinski še živi.*

*Frančiškovi redovni bratje so,
ki za Boga, kot on, živijo.
In, ki za bližnjega skrbijo,
Frančiškovi redovni bratje so.*

*Frančišku in njegovim bratom čast!
Če svet se Bogu približuje,
se to ljubezni pripisuje,
ki pač Frančiškovim je bratom last.*

Kamnik. Predavanja o duhovnem življenju so se zaključila na pepelnično sredo, kakor je bilo javljeno. Skoro vsa je imel pomočnik p. Martin

v zadovoljstvo poslušalcev. Pojasneval je zmote starokatolicizma. Bog plačaj vsem, ki so na ta ali oni način sodelovali!

Prvo nedeljo meseca marca so prišli semkaj ljubljanski Veliki križarji Frančiškovi, ki so v tukajšnjem »Kamniškem domu« nad vse sijajno proizvajali zgodovinsko versko dramo »Marijin vitez« v korist naši skupščinski cerkvi. Dvorana je bila nabito polna, vstopnice so bile že prej razprodane. S pomočjo dobrih kamniških src smo igralce primerno pogostili. Prepričani smo, da bo drama obrodila dobre verske sadove, takšne, kakršne želi obroditi organizacija križarjev Frančiškovih.

Shod tega meseca bo zadnjo nedeljo, t. j. dne 30. aprila. Obenem bo tudi letna obnovitev obljud. P. S.

Ljubljana. — Letno poročilo. V imenu božjem in v imenu našega očeta sv. Frančiška začenjamo zopet novo leto. Pomankljivosti in napake pretečenega leta naj bodo v opomin in v pobudo, da bo naše delo v novem letu še vse boljše in koristnejše ter še bolj v skladu z duhom in s cilji našega očeta sv. Frančiška.

Preglejmo zdaj svoje delo v pretečenem letu:

Dobro vemo, da je za vsako skupščino letna duhovna obnova najboljši pripomoček za poglobitev pravega krščanskega življenja po duhu sv. Frančiška, zato je naš voditelj takoj ob začetku leta preskrbel štiridnevne duhovne vaje. Vodil jih je kapucinski provincial p. Odilo dr. Mekinda. Z vso vnemo so se jih naši tretjeredniki udeleževali in bili prevzeti ob lepi in globoki vsebini govorov. Zakrito je sicer našim očem delovanje mišlosti božje v dušah posameznikov, toda z gotovostjo lahko trdimo, da je blagoslov teh duhovnih vaj mnogo pripomogel, da je naša skupščina ostala dobra in vzgljedna.

V letu 1938 smo imeli redno vsaki mesec shod. Vsi mesečni shodi so bili vedno dobro obiskani in le redki so člani naše skupščine, ki pustijo to svojo veliko glavno dolžnost.

Prejeli smo vse vesoljne odveze in papeževe blagoslove.

Leta 1937 vpeljana vsakodnevno zadostilno sv. obhajilo smo tudi v pretečem letu redno prejemale vsaki mesec v drugi mestni fari. Enako smo tudi sodelovali pri evharističnem urniku za sv. Očeta. Pri shodih smo vedno molili za bolne ter za pokojne brate in sestre.

Sv. maše po namenu tretjega reda so bile opravljene vsaki torek in vsako soboto skozi vse leto. Že drugo leto preskrbi naša skupščina vsaki mesec dve sv. maši za duhovnike in za duhovniški naraščaj. Na dan shoda imamo vedno sv. mašo z ljudskim petjem in pri shodih je enako prepevala vsa cerkev.

Dvakrat na leto (2. I. in 1. VIII.) smo imeli slovesen sprejem novih članov in dvakrat na leto (23. I. in 28. VIII.) so napravili novinci obljube. Oboje se vrši javno pred glavnim oltarjem. Pri slovesnosti je navzoča vsa skupščina, ki sodeluje pri obredih. Na novo leto je bilo sprejetih 40 članov, obljube jih je napravilo 46, umrlo jih je pa 37. (Dalje prihodnjč)

Kdo bi si mislil, da boš ravno ti zavrgel ono dopisnico, ki smo jo priložili JANUARSKI številki Cvetja. Prav na tebe smo stavili največ upanja, ker je ravno v tebi skritih toliko agitatoričnih talentov. Poišči dopisnico in pojdi do sosedu, da dobiš novega naročnika Cvetja! Samo enega novega naročnika! Nikar se ne trudi za dva! Eden zadostuje popolnoma. Samo to malo uslugo pričakuje tretjeredno glasilo od tebe. Vidiš, da res ni veliko! Na delo torej! Še danes, da zopet ne pozabiš!

Tretjeredni znak.

Marsičesa še ne vemo, pa prav gotovo malokdo ve, da ima vsak tretjerednik 100 dni odpustka, kadar koli si nadene, ali nosi tretjeredni znak. Seveda enkrat na dan. Ta odpustek je podelil veliki tretjerednik na prestolu sv. Petra, papež Pij XI. blagega spomina in sicer leta 1923. (Pij XI. I. V. 1923.)

Čudno pa je tole: vsak človek skoraj, ki ga srečamo na cesti, nosi kak znak. Mnogi se ponašajo z znakom brezverskih organizacij. Koliko pa je tretjerednikov, ki bi s ponosom pokazali, da so tretjeredniki, otroci velikega sv. Frančiška! In še 100 dni odpustka dobite, ako to javno pokažete s svojim tretjeredniškim znakom.

Kje si lahko tretjeredni znak nabavite? Pri upravi svojega tretjeredniškega glasila Cvetje v Ljubljani. Ljubljčanji jih lahko dobite tudi na samostanski porti. Skupščine jih lahko naročite skupno. Manj jih ne pošljemo, kot 10 skupno. Sezite po njih!

Gojenci kapucinskega konvikta v Celju. Kapucini v Celju imajo dva konvikta: enega notranjega in drugega zunanjega. Notranji konvikt je mišljen za redovni naraščaj. Slika nam kaže gojence notranjega konvikta.

Ti fantje so res vse pohvale vredni: polovico med njimi jih je odličnjakov. Konvikt uživa na gimnaziji in v mestu velik ugled. Fantje, da se ne boste prevzeli! — Pred kratkim so gojenci začeli svoj tamburaški zbor. Igrajo tako imenitno, da so 12. febr. že nastopili v mestnem gledališču, ko so ljubljanski križarji igrali Marijinega viteza. Muzikantje so izvrstno rešili svojo nalogo.

»Marijin vitez« v Celju in v Kamniku.

Na dva kraja so šli naši Veliki Frančiškovi križarji gostovat z lepo zgodovinsko dramo Marijinim vitezom: v Celje in v Kamnik. Mestno gledališče v Celju je bilo v nedeljo 12. februarja napolnjeno izbranega občinstva iz mesta in okolice. Za reklamo so poskrbeli dobri očetje kapucini in g. svetnik Franc Lukman. Vsi križarji smo bili gostje kapucinskega sa-

Igralci »Marijinega viteza«

mostana. Naša hvaležnost bodi povračilo. — V nedeljo 5. marca smo se odpeljali v Kamnik in smo ob 5. uri popoldne nastopili v Kamniškem domu. V Kamniku je za igro vladalo toliko zanimanje, da so bili v predprodaji razprodani že vsi sedeži. Za sijajen uspeh gre velika zahvala p. magistru Saleziju in dobrim tretjerednikom kamniške skupščine. V Kamniku je bil čisti dobiček naklonjen za nove slike v samostanski cerkvi.

J. MAGNUSSEN - P. MARKO, O. M. CAP.

Življenje kapucinskega br. Jurija

Brat Jurij preskušán

Poslušajmo še, kako je br. Jurijevo svetost preizkušal učen duhovnik Sisti. Le-ta je že veliko slišal med ljudmi govoriti o njem. Rad bi ga bil bližje spoznal. Priložnost se mu je ponudila, ko je obiskal bolnega P. Gregorija, kateremu je stregel br. Jurij. Videl ga je in občudoval njegovo potrpežljivost v strežbi bolnika. Tudi P. Gregor ga je pohvalil. Nekoč je zagledal Dominik Sisti nad bolnikovo posteljo krasno Marijino podobo. Dolgo časa jo je občudoval ter izrazil željo, da bi rad imel enako podobo. Bolnik pove, da jo je dobil od br. Jurija. Le-ta pa bi mu lahko priskrbel enak posnetek od umetnika samega. In res čez par dni mu prinese br. Jurij zaželjeno Marijino podobo. Najprej hvali dobrega in pobožnega slikarja. Naenkrat pa obrne govor na Marijine prednosti in čednosti. Govoril je s toliko vnemo in navdušenostjo, da je častiti gospod Dominik Sisti takoj spo-

znal, kako presrčno ljubi Marijo priprosti kapucin. O stroških za podobo ni nič povedal. Še-le po posredovanju P. Gregorja je zaznal, koliko je dolžan. — Isti gospod pripoveduje dalje: »Ker se je povsod pri visokih in nizkih toliko govorilo o br. Juriju, sem iskal priliko, se o njem temeljito prepričati, li te govorice odgovarjajo resnici ali ne. Nekega dne ga povabim v študijsko sobo. Kar tjavendan pričnem razgovor o božjih čednostih. Z vedno bolj rastočim zanimanjem mi je sledil. Pazil sem na njegove besede v odgovorih in na obrazne poteze. Spoznal sem, da je vse dobro umel. Ko sem pričel govoriti o božji ljubezni, tedaj bi ga bili morali videti. Ves goreč, zamaknjen v premišljevanje nebeške ljubezni, je skrbno poslušal stavke za stavkom. Dvignjen, vnet od te ljubezni, je padel v moj govor in ga nadaljeval — res drugače, kakor sem jaz nameraval. Govoril je o stopinjah božje ljubezni in njenih učinkih v naši duši s tako srečno izbranimi izrazi, da sem kar onemel; kaj takega nisem pričakoval od priprostega samostanskega brata. Tega se ni naučil na visokih bogoslovnih šolah, pač pa v molitvi in premišljevanju.

Ko je celo uro tako prisrčno in navdušeno govoril, se je zavedel, kako ga je to navdušenje seboj potegnilo. Brzo se je poslovil. Jaz pa sem ga spremljal do vrat in se mu priporočil v molitev, naj bi me ljubi Bog razsvetlil. Tam je br. Jurij zamenjal predmet govora. Govoril je o nravnih čednostih, posebno o čuječnosti in o zvestobi v malih rečeh. Kakor vrtnar vsak izrastek škodljivega zelišča izruje, da ne škoduje plemenitim sadikam, rastlinam, cveticam, tako moramo mi vsako misel, vsako nagnjenje, pred katerim nas svari vest, takoj zatreti. Tako bomo s popolnoma očiščenim srcem mogli brez ovire hiteti, se bližati Bogu. Tako je govoril br. Jurij.

In jaz nisem več dvomil nad tem, kar so o njem drugi pripovedovali. Kogar srce ne plamti v ljubezni božji, tega usta ne morejo tako lepo govoriti. Osramočen sem bil, da sem kot duhovnik vkljub svojim mnogim bogoslovnim študijam tako globoko stal pod tem »priprostim« redovnikom, katerega je Bog sam poučil v nebeških vedah. Kar sem jaz z njim doživel, isto so doživeli tudi drugi, ki so se spustili z njim v razgovor o verskih resnicah. Odkar pa sem se z njim bolj na globoko razgovarjal o božjih rečeh, ga nisem mogel več dobiti za enake razgovore. Vedno se je umaknil, ne iz zlovoljnosti, ampak iz ponižnosti.

Njegovo tiho delovanje

Lepoto njegovega skrivnega delovanja in življenja so pač najbolje poznali njegovi samostanski predstojniki in sobratje. Izredna je bila njegova gorečnost, ljudem Boga tako prijaznega in ljubeznivega narisati, da bi ga morali vsi prisrčno ljubiti. Nikdar ni dopustil, da bi kdo govoril kaj zoper božjo čast. Sicer je to zabranjevala njegova navzočnost sama. Neki njegov sobrat pravi: »Molil je neprestano tako, da se skoraj ni vedelo, jeli živ ali mrtev.« Ves čas je Bogu daroval. Kakor hitro so mu ljudje dali mir, takoj je vzel rožni venec v roke ter začel moliti. Njegovo geslo se je glasilo: »Ne bodi nikdar brez dela.« Ko bi mogli vse naštet, česar se je br. Jurij varoval iz ljubezni do Boga, bi bila že to dolga zlata veriga. Iz ljubezni do Boga ni nikdar leno pohajal, se ni pritoževal čez sobrate in predstojnike, ni se jezil v neprilikah. Zlasti pa je občudovanja vreden, ker se ni nikdar na njem opazilo, da bi imel kako neredno nagnjenje do kake četudi najljubkejše, najpriprostejše stvari. Celó njegovo srce je gorelo samo ljubezni do Boga.

(Dalje prihodnjic.)

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem (Nadaljevanje)

»Uboga Kitajska se ne more umiriti: vojska, domači roparji, — žal so zaradi stiske in uboštva zdaj tudi kristjani v tolpah roparjev —, komunisti, vse ji grozi; na drugi strani pa zmaguje spet božja ljubezen v dušah in v njej krščanska ljubezen ni še nikdar tako cvetela kot zdaj.

Prisrčni »Bog plačaj« s. Eleonori za pisemce. Mama, sporoči, prosim, da blago s. Luitgardis vključujem v vseh svojih molitvah, da bi jo trpljenje očistilo v ljubezni, ki bi jo združila z večnim Ženinom ljubezni.

Ura je 3 zjutraj. Malo težko pišem, ker mi prehlad nagaja, da mi iz oči teče. Pa to ne moti moje sreče in ljubezni, s katero Vas, moji najdražji, tako zelo ljubim. Na svidenje, zlata mama, čez 3 ure pri sv. obhajilu na božjem Srcu. Tam Te bo objela in Ti povedala, kako Vas vse ljubi v Jezusu, Mariji, našem očetu sv. Frančišku vsa Vaša

Marija Kalista
FMM«

V naslednjem pismu, pisanem v noči 9. oktobra 1938, sporoča iz Shanhaja m. Kalista, da ne prihajajo na naslov vsa pisma, ki so bila poslana iz Evrope. Verjetno so temu vzrok vojne razmere na Kitajskem, morda tudi transporti čet na sibirsko-mandžurski meji, preko katere gre po sibirski železnici pošta, namenjena za Evropo, kot po najkrajši poti.

V slučaju konflikta med Sovjetsko Rusijo in Japonsko (Mandžu-Kuo) bo seveda ta zveza pretrgana in ostane le še morska pot preko Indijskega oceana in Sueškega kanala. Tudi vsi misijoni severne Kitajske in Mandžu-Kua bi bili tedaj v največji nevarnosti, da jih ali japonske čete ali kitajski komunisti in ruski boljševiki uničijo.

Misijonske provincije Hupé, Hunan in Sečuan, kjer imajo zlasti frančiškani mnogo misijonskih postojank, so po zadnjih poročilih, odkar je padlo mesto Hankow, že izpostavljene naletom japonskih zračnih sil. Zmaga vojne stranke v Mikadovi državi, ki je vrgla vlado zmernega princa Konoje in postavila na čelo države svoje pristaše, pomeni brezobzirno nadaljevanje vojske na Kitajskem »do končne zmage«, ki se bo pa morda tudi spremenila v »končni poraz«. Svetovna zgodovina nas uči, da ne zmaga vedno surova moč in nasilje nad pravico in višjo kulturo!

Misijonarji in misijonarke pa dalje vrše svoje delo nesebično in požrtvovalno ne glede na vojsko ali mir, vedno z istim vzvišenim ciljem: rešiti za Boga kolikor mogoče veliko duš, ne meneč se za lastno življenje.

V Shanghaiju je življenje mirnejše kakor posnemamo iz pisem naše kitajske misijonarke, delo v bolnišnicah se pa nemoteno nadaljuje. Domačim v gori omenjenem pismu poroča:

»Šele 3 tedne je, ko sem pisala, pa mi misel na mojo ubogo mamo ne da miru; poleg tega bo še danes teden kitajski izpit čez vse leto in bom morala še zadnjo noč dobro uporabiti za učenje...

Kako čudno je to, da se je toliko Vaše pošte izgubilo, saj še med vojsko ni bilo tega in tudi mislim, da Vi od tu prejimate vsa moja pisma. Pa naj bo karkoli. Če Bog hoče, da se odpovem, čemu tudi tega ne sprejeti s hvaležnostjo. — Kako sem jaz srečna in Bogu hvaležna, da Tebe, mama, tako očitno podpira in blagoslavlja; kako naj bi tudi ne imeli zaupanja Vanj: kar si imela, si Mu vrnila z vsem srcem. Ali naj bi bil On manj velikušen kot Ti?...

In dobra s. Luitgardis je že hitela v objem večne Ljubezni. Ko sem čitala Tvoje poročilo o njej, sem šele začutila, kako sem ljubila to plemenito dušo, ki mi je 6 let vžigala in krepila v kongregaciji misijonsko idejo in se moram tudi njej v veliki meri zahvaliti za srečo svojega poklica. O, mama, kako bi mi bile dragocene njene zadnje vrstice, ko bi jih prejemale, pa so se izgubile. Mama, ko boš šla k blagim sestram, pa jim boš sporočila, kako čutim z njimi, kaj so izgubile s predobro s. Luitgardis in da svoje nekdanje učiteljice v molitvi ne bom nikdar pozabila.

Kaj pa mi Kitajci? Še vedno enako. Politične razmere se ne spreminjajo. Ali bo Evropa tudi tako nespametna in pričela s smrtjo, ognjem in uničevanjem? Pa saj je Bog nad nami in Njegova Previdnost čuva vedno.

Danes je že mesec moje nočne službe. — Ko v tihoti duše in noči premišljuje srečo svojega poklica, se vedno vprašujem: zakaj ravno jaz in ne druge. Milica mi piše o nastavitvi učiteljev. Tako sem vesela radi Rezi-ke in drugih, — jaz sem pa že tako dolgo za stalno nastavljena v službi večne Ljubezni in mi službe in plače ljubezni nihče ne more odvzeti. O, z nobenim, najsrečnejšim na svetu bi ne hotela menjati.

Gledam tu na moje uboge bolnike: v razkošju prvega razreda leži eden, vsega ima, kar poželi, pa mu rak razjeda telo, in duša, uboga duša se utaplja v obupanosti in nima Boga, ki bi v njem našla zdravje in življenje. —

Jaz sem zdrava in me nočna služba niti malo ne utruja. Zdaj šele vidim, kako moram biti hvaležna predstojnikom, da lahko študiram kitajščino; saj mi že kar dobro teče in se z bolniki že čisto dobro sporazumem, bolj kot z Angleži. In to, kar me najbolj veseli, je, da lahko že na duše vplivam, o Bogu lahko govorim, o Njegovi ljubezni, o kolika sreča! V koliko tolažbo je revežu-trpinu, ko mu morem govoriti o Bogu, zanj trpečem, o življenju večnosti.

Kako sem bila srečna, ko sem lahko prvič dala malo tolažbe: V I. razredu je bila gospa, Kitajka; družino ima, moža in otroke, pa ji neozdravljiv rak razjeda telo. Vso obupano in jokajočo sem jo našla zvečer in bi ne hotela menjati z ničemer, ko sem lahko prvič ubogi duši govorila o Bogu in o večni sreči. — Kdaj bomo mi spoznali našo srečo v resnici o svete vere, ki je te uboge duše nimajo in ne poznajo. Kako mi je to v podobu v študiju kitajščine, da čimpreje lahko pomorem dušam v spoznanju resnice in Ljubezni.«

(Dalje prihodnjic.)

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Takih je danes treba.

Ko je španski kanonik Don Lia-do padel rdečim v roke, jih je s temi-le besedami pozdravil: »Srečnega se štejem, da sem vam prišel v roke. Vse svoje življenje sem namreč za tri stvari prosil. Prvič za to, da bi rešil svojo dušo. Zdi se mi, da je zdaj ta moja prošnja uslišana. Drugič za to, da bi umrl kot mučenec. Tudi ta želja se mi bo, upam, skoraj izpolnila. Slednjič, da bi bila moja mučeniška kri onim, ki jo bodo prelili v blagoslov. To ste vi. Ali smem upati? »Eden izmed njih je pri teh besedah poleknil predenj in ga prosil, če sme umreti z njim. Oba sta bila ustreljena. Takih pričevalcev sv. vere nam je danes treba.

Ključ do največje uganke.

Največja današnja uganka, s katere rešitvijo se bavijo najgloblji sodobni politični duhovi, a brez uspeha, je, kako pomiriti razburkani svet. Roman Dmowski, znan molčec poljski državnik, misli, da je našel ključ do njene rešitve. Tudi mi mislimo, da ga je našel. Ko so se ob neki priliki zbrale same velike socialno-politične glave, da najdejo ta ključ, je po dolgih razmotrivanjih, nasvetih in predlogih, ki jih je molče poslušal, vstal Dmowski in izjavil: »Gospodje, je ključ do rešitve te uganke. In če me vprašate, kje je in kdo ga ima, vam pravim, da je v rokah katoliške duhovščine. Natančne-

je povedano v evangeliju, ki ga ona oznanja. K temu se vrnimo in ta uganka ne bo več uganka.«

Odkrito pa krepko.

Ameriški katoliški list »The Register« poroča »Vojvoda in vojvodinja Windsor sta poslala ček za dol. 100 Dr. Mariji Stopes, propagandistki porodne kontrole, v pomoč njeni kliniki v Cardiff, Wales. Če so še kaki bolj nepotrebni ljudje na svetu, kot ubežni kralj in njegova dvakrat razporočena Wally, ne vemo. Vsaj mi jih nismo mogli izslediti.«

Boljševiki protestirajo.

»L' Osservatore Romano« je pisal, da med nazijskim in boljševiškim verskim preganjanjem ni razlike. Proti temu boljševiki protestirajo. In deloma upravičeno. Pravijo, da Hitler večkrat kliče božji blagoslov na državo, oni pa da ne potrebujejo ne Boga ne njegovega blagoslova, ampak oba odločno odklanjajo.

Vzoren zakonski par.

Zakonska Henrik Berry in njegova žena v Owensboro, Ky. sta 38 let poročena. Ona je konvertitinja že 50 let. Vseh 38 let, kar sta kot mladoporočenca šla od oltarja, hodi ta skupaj dnevno k oltarju, kot gosti angelske mize. Ko bi vsi zakonci vsaj parkrat na leto to storili, bi ne bilo ne samo nobene popolne, ampak tudi nobene nepopolne razporoke »od mize.«

En milijon rožnih vencev.

To bi bil duhovni šopek ameriških katoličanov za 17 letnico kronanja rajnega sv. očeta. Molilo bi ga hkrati najmanj milijon ljudi. Naprej bi ga molili v dominikanski cerkvi sv. Vincenca Fer. v New Yorku. In sicer člani društva Najsvetejšega Imena. Potom radia bi se pridružila ostala katoliša Amerika, pred vsem člani istega društva, katerih je samih nad milijon. Čulo bi se pa tudi po ostalem svetu, zlasti v Vatikanu. Kc je sv. oče zvedel o tem duhovnem šopku, se mu je odpovedal v prilog verske probuje, svetovnega miru in spravljivosti med narodi.

Škof v delavski obleki.

Ko so rdeči zapaševali v Barceloni, je bil med aretiranimi in na smrt obsojenimi tudi tamkajšni škof Msg. Manuel Irurita y Almandos. Pa se mu je preoblečenemu v delavca posrečilo uiti. Ni zapustil svoje črede. Vseh 30 mesecev je kot delavec preživel sredi med njo in storil zanjo kar je mogel, seveda v vedni nevarnosti, da ga zalotijo in izvrše nad njim smrtno obsodbo. Dočakal je dan rešenja. Ko so nacionalisti vkorakali v mesto, se je zopet pojavil kot škof in v svoji stolnici zapel hvaležni: »Te Deum« za rešitev.

Nezvestoba za zvestobo.

Žena svetovno znanega Amerikanca Tomaža Mooneya, ki je bil nad 20 let baje po nedolžnem zaprt, a zdaj izpuščen na svobodo, je danes »bogato« poplačana za svojo zvestobo in ljubezen, ki mu jo je ves čas ohranila. In ne samo to. Vse, kar je od svojega skromnega zaslužka utrpela, je žrtvovala za njegovo svobodo. Ko mu je končno le zasvitala, mu je prva padla v objem in mu čestitala. On pa ni šel z njo domov in zdaj jo hoče celo razporočiti in drugo poročiti. To je mrzel poliv na one, ki so ga slavili kot junaka dneva.

»Žive svetilke«

Tako se imenuje neka nova versko-propagandna organizacija, ki so jo ustanovili v cerkvi presv. Srca v Trstu. Njen namen je v masah vernega ljudstva zanetiti ogenj apostolstva. Sicer je vsak že v moči zapovedi ljubezni do bližnjega dolžan biti apostol, a se mase ljudstva te dolžnosti premalo zavedajo. To plemenito zavest vzbuditi in jo apostolatu duš udinjati, je namen »živih svetilk.«

Ti ubogi »arški župnik«

Zdaj so ga še v protiversko propagando vpregli. Neki francozki spiritist je izdal knjižico z naslovom »Sporočila arškega župnika.« Iz onega sveta seveda. Kako bi to ne vlekle! Posebno take, ki božjih sporočil iz onega sveta, razodetih resnic več ne verjamejo, pač pa umišljenim poročilom duhov svojih rajnih. Ker pa ta praznoverska krama pod pravo firmo ne gre več v denar, jo morajo katoliški svetniki reklamirati. Se razume, da je cerkvena oblast proti taki profanaciji nastopila.

Ljubezen ga je razorožila.

Nek zagrizen komunist je v Marselle srečal usmiljenko. Ko je zagledal njen rožni venec in križ, je kar pobesnel in jo sredi ceste prostaško ozmerjal. Sestra mu mirno odgovori: »Se zdi, da ne poznate našega dela. Naš poklic je samaritanski: bolnikom streči, jim rane izpirati, zavezovati, prevezovati itd.« Umirjen pravi surovež: »Tako delo imam pa tudi jaz za vas. Bolečo rano imam na nogi.« Sestra mu sočutno de: »Kar z menoj, če potrebujete pomoči.« Kot jagnje ji je prejšnji volk sledil do bližnje apoteke. Tam mu je sestra izmila rano. kupila obvez in mu jo lepo obvezala. Ta njena požrtvovalna ljubezen, s katero mu je njegovo prostaštvo plačala, ga je razorožila. E, to katoliško orožje je najmočnejše, samo premalo smo z njim založeni.

B) REDOVNI

P. Blaž — šesdesetletnik.

Saj vem, da bom kregan, ker to na malo večji zvon obešam. Pa ne bom kregan zato, ker jih bo zdaj še malo več vedelo, da ga že šesti križ teži. Kaj se on briga, za kako starega ga kdo ima. Saj nam je na svoj jubilejni dan 6. marca sam smehljaje pravil, da mu je neki očanec na Brezjah dejal: »Gospod, veste, jaz jih imam že 81. Oni pa gotovo raj več, kot manj! Ampak zato bom

P. Blaž — akademski slikar

kregan, ker on v svoji skromnosti noče, da bi se kdo kakega njegovega jubileja spominjal, najmanj v kaki širši javnosti. A jaz mislim, da bi Cvetju marsikdo zameril, in po pravici, če bi ta njegov jubilej prezrlo. Kajti P. Blaž ima za Cvetje velike zasluge. Ni se pri njem udeleževal s peresom, pač s čopičem. Že dolga leta sem on dela zanj naslovne slike, ki so vedno nazorna in zgovorna pridiga s frančiškansko priprosto-stjo prednašana, katere živa slika je on sam. Cvetje mu želi, da bi s čopičem in zgledom še dolgo snubil za Frančiškove vzore.

Redovna preobleka

V Ljubljani so bili dne 15. marca preoblečeni trije kandidatje za

samostanske tretjerednike in sicer: Areh Ivan iz Starega trga pri Slovenjgradcu, Golež Franc od Sv. Vida pri Grobelnem in Gašpirč Alojzij iz Cerkelj pri Kranju. Prvi je dobil redovno ime: Fr. Felician, drugega bomo klicali za brata Primoža in tretji se bo imenoval od zdaj naprej fr. Tomaž. Vsi trije ostanejo za enkrat v ljubljanskem samostanu. Fr. Felician bo zaposlen v čevljarnici, fr. Tomaž v krojačnici, fr. Primož pa je dodeljen k upravi tretjerednega glasila »Cvetje«. Bog daj vsem trem ljubo stanovitnost.

Stanje našega reda.

Najnovejša statistika našega reda izkazuje sledeče stanje: Vseh redovnih provincij je 104. Redovnih hiš 2.139. Patrov je 12.295. Klerikov je 5908. Bratov laikov je 5856. Samostanskih tretjerednikov je tisoč 731. Skupščin III. reda pod frančiškanskim vrhovnim vodstvom je 13.489. Vseh tretjerednikov v teh skupščina pa je 1.935.214. Dalje ve povedati ta statistika, da šteje red točasno 11 nadškofov, med katerimi je 1 namestni komornik sv. rimske cerkve, 1 apostolski nuncij in dva apostolska delegata, 53 škofov, 14 apostolskih prefektov, 22 konzultorjev ali svetovalcev raznih rimskih kongregacij, 10 apostolskih penitencijarjev, 3 člane rimskih znanstvenih akademij in zavodov, 10 profesorjev na rimskih vnanjih šolah, poleg profesorjev na domačem vseučilišču sv. Antona Pad.

Na potu do oltarske časti.

Prefekt kongregacije za sv. obrede je podpisal odlok, da se otvori apostolski proces za proglasitev blaženim nemško-ameriškega frančiškana Leo Heinrichsa. Pred 19 leti ga je italijanski anarhist Jožef Alisa v cerkvi sv. Elizebete, Denver, Colo., kjer je bil župnik, ustrelil. Pater je obhajal. Tudi ta anarhist je pristopil k sv. obhajilu, da lažje izvrši svoj

zločin. Ko je prejel sv. hostijo, jo je izpljunil v patra, v tistem trenutku potegnil revolver in ga ustrelil v srce. Pater se je zgrudil in še umirajoč skušal pobrati rastresene sv. hostije. Ko so ga pripravljali za mrtvaški oder, so šele opazili, da je imel spokorno verigo na sebi. Svoje bogato notranje življenje je kar moč skrival. Njegov morilec je plačal z življenjem.

Za čast evharističnega patrona

Kot znano je patron evharističnega češčenja priprost frančiškanski brat, sv. Pashal Bajlonski, španec po rodu. V frančiškanski cerkvi Villarealu je bil njegov grob, ob katerem so se verni vžigali za evharistično češčenje. Zelo obiskana cerkev je rdeče v oči bodla. Ni čuda, da so jo na smrt obsodili, ko so zapaševali v Villarealu. Do tal so jo podrli in ondi uredili javen trg. Prvotno poročilo se je glasilo, da so svetnikove telesne ostanke aežgali. Novejša poročila pravijo, da so sobratje te še pravočasno spravili na varno, cerkve pa seveda niso mogli rešiti. Na svetovnem evharističnem kongresu v Buenos Airesu pa je bilo na pobudo frančiškanskega škofa Tomaža Aspe sklenjeno, da bodo evharistični častilci vsega sveta svojemu patronu postavili še lepšo cerkev. Darovi v ta namen se že zbirajo.

Anglikanski frančiškanski red

Na Mount Sinai, v njujorški državi v Ameriki, stoji skromen samostanček Porcijunkula imenovan. To je samostanček anglikanskih frančiškanov. Ko sem zvedel o njem, sem se obrnil na predstojništvo, za natančnejše podatke. Dobil sem prijazen odgovor, da nimajo nikakih tiskanih podatkov in da bi radi ostali kolikor moč skriti pred javnostjo. Dobesedno mi piše: »Skušamo živeti skrito življenje po vodilu prvega reda sv. Frančiška. Vsako javno bobnanje nam je

tuje. Zaenkrat smo 4 patri, 1 brat laik s slovesnimi obljubami, 2 brata laika novince, 1 duhovnik postulant in 5 bratov postulantov.« To je bilo v začetku l. 1936. Kako je zdaj z njimi, mi ni znano. A najbrž ne bo dolgo ko bomo brali, da so skupno prestopili v katoliško cerkev.

Frančišek — patron pesnikov.

Trenutno sam ne vem, za koga in za kaj je sv. Frančišek Ser. že patron. »Za Katoliško akcijo« vem, da je in »Za varstvo živali.« Zdaj se mu obeta še novo patronstvo. Francoski katoliški pesniki, ki so na pobudo »Frančiškovih prijateljev« ustanovili svoj lastni krožek, so poslali sv. očetu prošnjo, da bi ga postavil za patrona pesnikov. Zbrali so se v kapucinskem samostanu v Parizu in tam po uvodni slovesni sv. maši pretresali razna umetniška vprašanja pod vidikom franciskanizma. Jean Massin je postal pregled vseh slovstvenih del preteklega leta, katerih predmet je sv. Frančišek.

Cela družina v samostanu.

Dva holandska zakonska, oba tretjerednika, sta najprej vse otroke vzgojila za samostan. Vsi so Frančiškovi otroci, dva sina in tri hčere. Mater je Bog k sebi poklical, ko so bili nekateri še nepreskrbljeni. Ko je skrbni oče tudi te spravil v samostan, je končno šel še sam za njimi k frančiškantom. Pred kratkim je kot brat Saturnin napravil redovne obljube.

Še en frančiškan vseučiliški rektor.

Poleg znanega P. Avgušтина Gemellija, ki je ustanovitelj in rektor milanskega katoliškega vseučilišča presv. Srca Jezusovega, je še eno vseučilišče frančiškana izvolilo za rektorja. To je katoliško vseučilišče v Nymwegenu na Holandskem, ki je prošlo jesen proslavilo 15 letnico svo-

Ustanovnik naše tiskarne s prispevkom 1000 dinarjev je postal tretji red v Mariboru.

jega obstoja. Slavnostni govor za to priliko je imel rektor-frančiškan P. Franses, član bogoslovne fakultete. V profesorskem zboru so še trije drugi frančiškani.

Vseučiliška predavanja o III. redu.

Na milanskem vseučilišču presv. Srca Jezusovega sta dve skupščini III. reda, ena za slušatelje, druga za slušateljice. Slednja je sklenila otvoriti posebni kurz za propaganditnje III. reda. Počenši z letošnjim januarjem je vsak teden dvoje predavanj o zgodovini, pomenu in organizaciji III. reda. Po končanem kurzu bodo slušateljice na podlagi ustne skušnje dobile vsposobljenostno spričevalo izprašanih propagatoric III. reda.

Božanski komunizem.

V Italiji živeči ruski pisatelj Dimitrij Merešovski je ob študiranju Danteja prišel na misel, če ne bi bil morda božanski komunizem po Frančiškovem vzoru in njegovih pr-

vih bratov splošno izvedljiv in najvspešnejši protistrup zoper satanski komunizem naših dni. Načelno prav gotovo. Dejansko pač težko, če računamo s človekom, kakršen je in s takim moramo računati. Saj za tak komunizem so se že nekateri sv. očete z vsem ognjem ogrevali. A bo kot splošen pokret ostal le vzvišen, očarljiv vzor, kateremu se je pač n.oč bolj ali manj približati, kakor pač stoji termometer ljubezni, ni ga pa mogoče splošno udejstviti.

Dve novi blaženi III. reda.

Pretekelega 6. nov. je rajni sv. oče dve služabnici božji proglasil za blaženi, ki sta izšli iz III. reda. Frančiško Ksav. Cabrini, ustanoviteljico Sester misijonark presv. Srca, ki je umrla v Chicagi 22. dec. 1917 in S. Marijo Jozefo Roselli, ustanoviteljico Sester Matere usmiljenja, umrlo v Savoni 7 dec. 1880. Obe sta bili prvotno svetni tretjerednici, kakor še toliko drugih ustanoviteljev in ustanoviteljic raznih redovnih družb.

P. ODILO:

Križani zmaguje

Doživljali smo trpljenje Kristusovo. Šli smo od katastrofe do katastrofe. Vrt Gezemani, steber bičanja, prizor kronanja s trnjem, križev pot, Kalvarija, to so, človeško govorjeno, postaje poraza. Končno še glas iz križa: Dopolnjeno je. Vse je končano! Brezupno vse zgubljeno. Za vedno. In vendar se je vse drugače izteklo. Resnica govori proti videzu. In resnica vseh resnic je: Velika noč. Vstajenje Križanega. Jezus živi, Jezus zmaguje, Jezus vlada!

V to resnico se moramo najgloblje zatopiti. »Če Kristus ni vstal, potem je prazna naša vera!« pravi sv. Pavel (I. Kor. 15, 14). Z resnico velike noči stoji in pade krščanstvo. Krščanstvo ima celo grmado dokazov ki govorijo za njegovo pristnost in božanstvo. Toda v stoletju, ki v njem razsaja epidemija dvoma in lenobe v mišljenju, ko je prevzela vsa srca nekaka brezbriznost, imajo dokazi majhno moč. Z operacijskim nožem v eni roki in z gasilskim rogom v drugi roki prezira moderni duh tudi najmočnejše dokaze.

Kar danes potrebujemo, to so dejstva, ki se po svoji veličini in jasnosti ne dajo tajiti, ki so postavljena v svet kot mogočno gorovje in ki mora pred njim vsako nasprotstvo kapitulirati. Dejstva, ki ne potrebujejo preiskave in znanstvene razlage, temveč samo odprtih oči. Prideš, vidiš in veruješ! Ali pa se moraš odpovedati, da si pameten človek.

Tako svet obsegajoče dejstvo je zmaga Križanega in sicer tako zgodovinska zmaga velikonočnega jutra, kakor tudi vedno trajajoča zmaga Kristusova v krščanstvu. Krščanstvo ni nič drugega kot vedno živeči in vedno zmagujoči Kristus. Cerkvena zgodovina ni nič drugega kot nadaljevana velika noč do zadnjega vstajenja ob koncu sveta. Kristus je vstal. aleluja! Vstali bomo tudi mi, aleluja, aleluja! Premagavec smrti živi!

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† **P. Jožef Lapuh O. M. Cap.** V škofje-loškem kapucinskem samostanu je dne 19. jan. v Gospodu zaspal tamošnji vikar P. Jožef Lapuh. Dalje časa je bolehal. Rojen je bil v Brežicah 6. jan. 1882, v kapucinski red je stopil 3. dec. 1900 in bil v Trstu posvečen v duhovnika 30 sep. 1905. Večina svojega duhovniškega življenja je preživel v Celju, kjer je bil znan daleč naokrog kot dober redovnik in misijonar in organizator tretjega reda. Več let je bil tudi samostanski predstojnik. Počivaj v miru!

† **P. Robert Torgler O. M. Cap.** V nedeljo 26. febr. je v celjskem kapucinskem samostanu umrl p. Robert Torgler. Izpolnil je 56. leto svojega življenja. Opravljal je važno službo prefekta v notranjem dijaškem konviktu pri oo. kapucinih v Celju. Pokojni je bil doma iz južnega Tirolskega. V Celju je služboval 15 let in si je pridobil mnogo zaslug pri vzgoji dijaštva. Čeprav je bil trd Nemeec, se je vendar dosti dobro naučil slovenskega jezika in dijaki so ga zelo vzljubili. Bil je poseobljena disciplina in točnost. Mili Jezus, daj mu večni mir!

† **Preč. g. Anton Polutnik** — tretjerednik. Istega dne kot v Celju pri kapucinih, se je zglasila smrt v Slivnici pri Celju. G. profesorju Antonu Polutniku je dotekla ura življenja. Pokojni gospod je bil vnet tretjerednik sv. Frančiška. Dočakal je 67 let življenja. Mašnik je bil 39 let. Služboval je do prevrata v Pulju, kjer je vršil službo profesorja veronauka. Po končani vojski se je preselil v svojo rojstno faro na Žusem, kjer je ostal le kratek čas. Dodeljen je bil v pomoč takratnemu župniku na Slivnici pri Celju g. Ivanu Kozincu, ki je popolnoma oslepel. Z veliko ljubeznijo je pomagal slepemu župniku. Ko so profesorju dotekla leta za pokoj, si je pri podružni

cerkvi sv. Urbana postavil skromen dom, kjer je do svoje smrti vedno veliko ljubeznijo skrbel za okoliške vernike. R. I. P.

† **Fr. Peregrin Medved.** Dne 5. febr. je v Brežicah umrl fr. Peregrin Medved. Dozorel je za nebesa. V brežiškem samostanu je bil skrben in natančen gospodar nad 40 let. Bil je skromna serafinska duša, postrežljiv in ljubezniv. V mlajših letih je bil izvrsten pevec. Dolgo vrsto let je pel na koro in še na stara leta je ob vsaki priliki rad zapel prav po Frančiškovo. Vsem v samostanu je bil najlepši zgled točnosti in neprisiljene pobožnosti. Rojen je bil na Vrhniki. V redu je preživel 45 let. Naj v miru počiva!

† **Nežika Gostič.** — Dne 4. jan. 1939. je umrla v Dobu pri Domžalah vzorna tretjerednica in Marijina družabnica Nežika Gostič. Dolgo vrsto let je bila cerkvena pevka, pridna pospeševalka »Cvetja« in drugih nabožnih listov. Bila je vneta častilka sv. očeta Frančiška, Asiškega ubožca, ki ga je verno posnemala in nad vse zvesto opravljala redovno pravilo.

Od mladosti zavezana z obljubo devištva je živela čisto, skrito duhovno življenje. To povedo njene besede, ki jih je zapisala v zaupnem pismu: »Kaj naj pišem; novic ne vem, ker ne grem nikamor med ljudi, tovarišija ni zame. Najrajši sem sama. V samoti se ljubeznivo pogovarjam z mojim Ženinom, in mu prepevam sladko mile pesmice.«

Kot cerkvena pevka je hodila pozno v noč od cerkvenih pevskih vaj domov v sosedno vas. Enkrat jo je na samotni poti napadel zlobnež, jo obdelaval s kamnom po obrazu in po glavi, da je morala pri zdravniku iskati pomoči. Dekleta, ki so šle pozno domov iz tovarne, so šlišale klice: »Ne boš oskrnil templja Božjega.« Spoznale so njen glas in jo rešile iz rok pohotneža. Vendar je to ni oplašilo, da ne bi neštetokrat v tihih nočnih urah krasila kapelice presv. Srca. Par ur pred smrtjo je prejela sv. obhajilo. Gospod dekan ji je naročil, naj se v zahvalo pogovarja z Jezusom. In res, v pogovoru z njim je mirno, brez smrtnega boja zaspala, da se je zbudila na Srcu svojega nebeškega Ženina.

Srečna Nežika! Odslej hodiš v družbi belo oblečenih devic, ki hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gre in pojo pesem, katere peti nihče drugi ne zna.

Ko so tovarišice po smrti oblekle njeno telo v svatovsko obleko, so zapazile na njenem životu spokorno vrstico, katero je vedno nosila. V njeni skromni zupuščini pa so našle tudi spokorni pas z bodicami.

Dekleta, tretjerednice, vzemite si to skromno, nezatno dekle za svoj vzor! Ne bo vam žal.

A. Dr. D.

Ko sta izšla prva dva zvezka svetovno znanih *Considinejevih* knjižic »Verno srce« in »Veselite se«, so duše, ki so te bisere spoznale, komaj čakale, da se jim pridružita še naslednja dva zvezka. Prijatelji *Considineja* bodo tudi tretji zvezek, *Jasnine*, ki je pravkar izšel, pozdravili z istim veseljem, kakor prejšnja dva zvezka. Saj so se te knjižice na mah priljubile tudi med nami. *Considine* dviga dušo k brezmejnemu zaupanju v neskončno dobrega Boga in želi, da bi nam bila pot v višave res polna jasnin, kakor je bila sončna pot sv. Frančiška, ki je neprestano prepeval v zavesti, da je božji otrok. Prednost *Considinejevih* knjižic je, da jih lahko vzameš povsod s seboj in ti v kratkih, jedrnatih odstavkih mnogo povedo. Toplo priporočamo! Broš. zv. stane Din 4; vezan Din 8 (ker je ta zvezek nekoliko manjši kot prejšnja dva). Naročajte najbolje naravnost: Karmel na Selu, Ljubljana Moste. Dobi se pa knjižica tudi po naših knjižarnah.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Plačevala sem deset let prispevek za Podporni odsek III. reda. Zdaj ne morem več, ker imam bolno sestro in gre ves moj zaslužek zanjo. Sama sem zdrava. Kaj naj storim?

Kaj naj Vam na to odgovorimo. Držati se moramo splošnih pogojev Podpornega odseka, v katerih so določene dolžnosti, pa tudi pravice članov Podpornega odseka. Ti splošni pogoji so enako obvezni za nas, kakor za vas, zato jih razumljivo ne moremo spreminjati.

Podporni odsek je zgrajen na načelu, da vsak član Podpornega odseka plačuje svoje prispevke, dokler radi starosti ali onemoglosti ne more več izvrševati svojega poklicnega dela, s katerim se je preživljal. Kateri pred dovršenim 60 letom po zdravnikovi izjavi, postane nesposoben, da bi se sam preživljal, ima pravico do mesečnih prispevkov. Pri Vas pa to ne velja. Po določilih splošnih pogojev Vam ne moremo začeti izplačevati mesečnih prispevkov vsled starosti, prav tako pa sama priznate, da niste bolna, da ne bi mogla več vršiti svojega poklica, torej ste po splošnih pogojih na vsak način obvezni še nadalje plačevati svoje mesečne prispevke.

Toda sestra je bolna, in vse kar zaslužim, dam za bolno sestro; zato ne morem plačevati. V tem slučaju je možno samo troje in sicer:

- 1.) Da izjavite pismeno, da boste pozneje, ko sestra ozdravi, doplačala vse to, česar sedaj radi njene boleznine ne morete plačevati.

2.) Ako bi bila zapisana v kakem višjem razredu in ne v najnižjem prvem, bi Vam svetoval, da prestopite v nižji razred in ste tako delj časa prosta obveznosti plačevati svoje mesečne prispevke. Vi ste pa vpisana v najnižji razred, zato v nižjega sploh ne morete prestopiti. Za Vas bi torej ta nasvet sploh ne imel veljave.

3.) Možno je pa tudi, ako nikakor nimate upanja, da bi pozneje lahko doplačala, da izstopite iz Podpornega odseka III. reda ter si daste dve tretjini že zapadlih članskih prispevkov izplačati, tako namreč pravi čl. 10. splošnih pogojev. Ako bi namreč tega ne storili, bi samo kratkoma prenehali plačevati, potem bi stopil za Vas v veljavo čl. 9. splošnih pogojev, v katerem stoji zapisano, da kdor preneha s plačevanjem stalnih mesečnih prispevkov za eno leto, mu zapade ena tretjina vplačane vsote, kdor preneha za dve leti, mu zapadeta dve tretjini vplačane vsote, kdor preneha za tri leta, mu zapade vsa plačena vsota v korist Podpornega odseka III. reda. Seveda ako pa podate pismeno izjavo, da boste doplačevala po ozdravljenju sestre vse, kar bi manjkalo, potem bi Vam ne zapadlo nič.

Ne zamerite, da Vam pišemo tako odkrito. Denar Podpornega odseka ni naša last ampak last plačujočih članov, kdor plačuje, ima tudi pravice, kdor ne plačuje izgubi tudi pravice. In s tem tujim denarjem mi ne smemo drugače razpolagati, kakor nam to predpisujejo splošni pogoji Podpornega odseka.

Predno se odločite, celo zadevo dobro premislite, da ne boste trpeli škode.

Nove knjige

»Kartuzijani in kartuzija Pleterje«. Str. 143, 106 slik v bakrotisku. Tipografija d. d. Zagreb. Ne bo jih mnogo, ki bi vedeli, da je na slovenskih tleh pod Gorjanci kartuzijanski samostan Pleterje. Malo jih bo, ki bi vedeli, kaj so kartuzijani, kakšen namen imajo ter kako žive. Na vsa ta prašanja odgovarja neimenovani pisatelj naše knjige. V prvem delu (19—101) je opis življenja ustanovnika kartuzijanov sv. Brunona in opis življenja kartuzijanov. Njih življenje je samotarsko, toda modro omiljeno s skupnim življenjem. V glavnem je to življenje molitve prekinjeno z ročnim delom, študijem in duhovnim branjem. Njih namen je sveto združene duše z Bogom, a njih apostolat, je apostolat molitve in pokore, ki rosi milosti z neba na duše, ki žive med svetom. V drugem delu (105—142) je opis kartuzije Pleterje od nje ustanovitve l. 1406 do nje obnovitve l. 1904. Čeprav je glavni namen knjige vzbuditi med Slovenci poklice za kartuzijanski red, bo vendar nje branje koristno za vsakega tako duhovnika kakor laika, ker ga bo knjiga opozorila na veliko resnico: Da mora biti jedro vsega dela: Molitev in žrtev! Knjigo toplo priporočamo.

P.M.

»Izseljenski zbornik«. — P. K a z i m i r Z a k r a j š e k je v posebni knjigi na kratko podal pregled dela Izseljenske zbornice, ki smo jo dobili lansko leto. Ta knjiga — Izseljenski zbornik — nam nudi vpogled: v borbe za izseljensko zbornico; v življenje Slovencev v Argentini; v tujski promet; ter nam kaže sliko izseljevanja v zadnjih par letih. Več kot polovico zbornika pa je naslovov naših izseljencev in naslovov njihovih kulturnih ustanov. Ta pregled nam jasno kaže, kako je Slovence razmetalo

po vsem svetu. »Ker gre tu za več kot milijon izseljencev in zamejnih Slovencev, je nujno, da se zato vprašanje zavzame ves naš narod. Slovenski narodni odbor in Družba sv. Rafaela sta postala danes naši prvi in glavni organizaciji naroda do zadnjega kmečkega delavca in zadnjega šolarčka I. razreda ljudske šole«. —

Ob tej priliki tudi toplo priporočamo revijo »Izseljenski vestnik«, ki je glasilo izseljenske zbornice in Družbe sv. Rafaela, obenem pa je tudi glasilo slovenskih izseljencev. Naročnina je 15 din.

Oboje morete naročiti pri Upravi »Izseljenskega vestnika«, Ljubljana, Tyrševa c. 31.

»**Pojdite k Jožefu!**« Spisal **Jožef M. Seigerschmied**. — Knjiga obsega 31 kratkih poljudno pisanih beril ali premišljevanj o sv. Jožefu, ki so prav primerna za duhovno branje, posebno še v mesecu marcu, ki je posvečen sv. Jožefu. Sv. Cerkev zelo časti sv. Jožefa in to češčenje tudi nam priporoča. Posebno v litanijah sv. Jožefa je Cerkev modro nanižala vse, kar more v nas vzbuditi češčenje, ljubezen in veliko zaupanje do tega ljubeznivega svetnika. V tej knjigi najdeš vprav premišljevanja teh litanij. Knjigo krasi mnogo zanimivih zgledov, ki nam prepričevalno govorijo, kako nam sv. Jožef rad pomaga v dušnih in telesnih potrebah. Preberi knjigo in s še večjim zaupanjem se boš oklenil velikega zavetnika sv. Jožefa. Nekaj izrednega v tej knjigi je 51 lepih slik, ki so posnete po starih bakrorezih in ponazorujejo vse življenje sv. Jožefa. Na koncu so dodane litanije sv. Jožefa in nekaj molitev ter zdihljajev k sv. Jožefu.

Knjiga ima priročno obliko in obsega 192 strani. Cena je izredno nizka: broširan izvod stane samo 10 din, vezan 15 din; po pošti 2 din več. Založila jo je Uprava Glasnika presv. Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega 9, kjer naj se naroča. Dobi se pa tudi po knjigarnah.

NOVI NAROČNIKI

Ačko Andrej, Albrecht Lovro, Aleš Lojze, Aužlovar Štefanija, Bajec Filomena, Baraga Fani, Baraga Katarina, Bergant Mara, Berglez Avgust, Bida Jože, Bivic N., Bobnik Angela, Bolha Katarina, Božič Cecilija, Božičko Marija, Brejc Katarina, Breznik Gusta, Bučar Ana, Čedinek Marija, Chleboun Emilija, Ciringer Ana, Cizelj Jera, Cizelj Veronika, Cvetko Francka, Čašer Marija, Černelič Ljudmila, Deržič Neža, Dolinar Marija, Drobnič Matėvž, Drstvenšek Amalija, Fink Katarina, Flander Ana, Fortuna Jelca, Fabjan Marija, Fuchs Marija, Furlan Frančiška, Gbrejna Ivana, Gašparič Marija, Gašpar Jožefa, Glogušek Marija, Godec Katarina, Gornik Ivanka, Grabner Ivanka, Grčar Viktor, Gričar Jožefa, Gričar Julija, Gričar Mara, Habič Ivanka, Hanjšek Mirica, Harc Julijana, Hiti Franja, Hribovšek Ivana, Hubat Ivana, rodbina Hvastja, Heršič Marija, Ipavc Josip, Ižanc Antonija, Jager Marija, Jakša Ana, Jazbec Marija, Jazbec Sonja, Jecl Matija, Jelovčan Marija, Jerman Marija, Jerman Marija, Jesenek Neža, Jutraš Jospina, Južnič Gojmir, »Kačič« tiskarna Šibenik, Klaužar Ana, Klemenčič Angela, Klenovšek Ana, Klinar Rezi, Kmetič Draga, Č. G. Kobal Jožef, Č. G. Kocjančič Anton, Kocjančič Frančiška, Kodrič Frančiška, Kolman Helena, Kolman Marija, Komar Stana, Kondrad Milan, Kopač Frančiška, Kordiš Antonija, Korent Marija, Č. G. Koritnik Frančišek, Dr. Anton Korošec, Korošec Pepca, Kos Ivana, Kos Rozina, Kosmač Franc, Kosmačin Marija, Kostrevec Terezija, Košir Marija, Kovač Veronika, Kovšca Frančiška, Kozmelj Marija, Krajnc Alojzija, Kramberger Terezija, Kramberger Tončka, Kreft Anika, Krivec Franc, Kronfoln Marija, Kunič Marija, Kunstl Marija, Kunštek Stanko, Kvas Marija, Lebštok Kristina, Likar Marija, Lobnik Ivana, Malovrh Neža, Maselj N., Matjaž Marija, Mežnarič Terezija, Mihevc Ivana, Miklovčič Marija, Mikolič Ivana, Mlinarič Alojzija, Mohar Ivana, Mohorko Jožefa, Mulec Marija, Mull Marija, Nagode Leopold, Novak Marija, Notre Dame: Žiri, Obreza Marjeta, Ofak Marija, Omerzo Franc, Otorepec Tilka, Ozvatič Terezija, Papler Marija, Pavelšek Pavla, Perc Marija, Peršuh Ivana, Petrovič Genovefa, Pibernik Marija, Pihler Ivana, Piletič Ivana, Pirš Marija, Plas Olga, Podpečan Angela,

Pogačar Peter, Port Neža, Povhe Rozalija, Povšič Antonija, Premrov Marija, Prevc Marija, Proj Marija, Pušner Julijana, Rajšl Marija, Rant Marija 2., Ranzinger Marija, Rauter Roza, Remše Nata, Remškar Zorka, Resnik Milka, Rihar Ivanka, Rojc Marija, Rožič Neža, Rožnik Marija, Rupnik Francka, Simončič Kati, Slak Marija, Slatner Amalija, Sluga Ivana, Sosič Viktor, Srebrnič Alojzija, Stanko Marija, Starec Adela, Steindl Jadwiga, Strajner Ana, Stražišer Zofija, Šegula Franc, Šegula Milka, Šerc Marija, Šetinc Terezija, Škof Marija, Šolske sestre Dij. sem. Maribor, Šolske sestre sv. Fr. Niš, Štefanič Marija, Stojš Marija, Strasser Zofija, Šulc Avgust, Švigelj Antonija, Tajčman Marija, Tarman Ivana, Taviar Angelica, Tkavc Štefan, Travnik Marija, Trčko Terezija, Tretji red Vurberg 2., Truden Ivana, Tunina Justi, Ule Marija, Umek Ivana, Unuk Uršula, Urbanek Franc, Velkavrh Terezija, Veronik Marija, Verovšek Antonija, Veuc Ferdinand, Vidmar Ljudmila, rodbina Vinder, Visočnik Franc, Vorel Alojzija, Vrešak Marija, Vučajnk Marija, Weithauser Maria, Zajc Beti, Zakrajšek Matilda, Zorčič Helena, Zupančič Ana, Žlender Josip, žup. urad Gorenja vas nad šk. Loko 1., žup. urad sv. Peter pri Novem mestu 1., žup. urad Ponikva 3., žup. urad Preska-Medvode 6., Žuraj Ema, Žurman Nežika.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Tretji red Vič 500 din; Kepec Amalija 385 din; po 100 din: Zupančič Alojzija, za krst zamorčka ime Alojzij, Arh Alojzija za krst zamorčka ime Frančišek; Družovič Jozef, neimenovani iz Logatca; Starman Frances iz Amerike 54 din; po 50 din: Zupančič Alojzija, Černe Ana za krst zamorčka ime Jožef; po 40 din: Dimec Ana; po 25 din: Bogataj Frančiška, Cizel Marija; po 20 din: Pečar Frančiška; po 12 din: Lunder Franja, Bauer Matilda, Grebenc Marija, Sešelj Antonija; po 10 din: Klavžar Ana, Slana Katarina in Roza, Primšar Marija, Neimenovana, Pečan Marijanica, Jaklič Ivan; po 8 din: Robas Frančiška; po 5 din: Golič Jožefa.

Za razširjanje sv. vere: Neimenovana iz Novega mesta 12 din.

Za Armado sv. Križa: Tretji red v Kamniku 157 din; Družovič Jožef 50 din; Kolkaj Marija 40 din; žurbi Ana 10 din; Jaklič Ivan 5 din.

Za večno luč v kolegiju: Neimenovana po p. Odilu 50 din.

Darovi za tiskarno: Gospa Mazovec N. 500 din; po 200 din: Neimenovana iz Celja; po 100 din: Vel. frančiš. križarji v Lj., Repnik Frančiška, Grčman Marija, Vrančič Frančiška, Neimenovana po p. Odilu; po 80 din: Podjed Marija; po 50 din: Neimenovana iz šiške, Centrih Frančiška, Rakovič Lojzka; po 35 din: Lah Neža; po 30 din: Lavrič Jerica, Slana Kat. in Roza; po 29 din: Neimenovana nabrala v Lj.; po 20 din: Dimec Ana, Družovič Jozef, Nagode Ivana, po 15 din: Slana Roza in Katarina, Sever Marija, Bregar Marija, žitnik Frančiška; po 10 din: Celarc Marija, Mizerik Jozefa, Gorše Marija, Pečan Marjanca, Kares Minka, Zupančič Ana, Žebavec Antonija, Neimenovana, Zihler Franca, Likeb Frančiška, Kreže Frančiška, Neimenovana iz Zagreb. Bogataj Frančiška, Jurman Antonija, Hafner Fani, Medved Frančiška; po 5 din: Živec Katarina, Leber Janko, Humek Marija, Neimenovana, Mazovec Josipina, Ojsteršek Fani, Lančič Janez, Barle Francka, Čeh Katarina, Hrastar Katarina, Jerala Marija, Koren Marija, Košir Ljudmila, Kržišnik Marija, Šos Frančiška, škrbina Marija, Nemčič Ana, Hanovsek Ivana, Bohinc Fran, Lepej Alojzija, Preč. Msg. Meško Fr. Ks., Linnužič N., Miklič Marija, Plas Olga, Klšek Jožefa, Rihar Ivanka, Celarc Marija, Črček Matija 3 din.

Deleži za tiskarno: po 200 din: Preč. g. Hiersche Franc; po 100 din: Kumer Neža, Neimenovana v Lj., Cuzmar Jerica, Verovšek Antonija, Preč. g. Koritnik Anton, Neimenovana v Lj., Mesar Elizabeta, Novina Ljudmila po p. Silvinu, Preč. g. Klekl Jožef, Redenshek Lenčka, Malovrh Ivanka, Slana Janez; po 50 din: Dva neimenovana iz Lj. Wornik Anton, Debevc Matija, Vrtič Karolina, Likar Marija, Stvarnik Marija, Okorn Ana; po 40 din: Rogelj Ivan; po 30 din: Preč. g. žnidaršič Anton, Vider Pavla; po 25 din: Janežič Franja, Cizel Marija, Horvat Marija, Zagožen Franc; po 20 din: Novak Angela, žup. ur. Zabukovje, Česen Marija, Šolske sestr. sirotišče Maribor, Neimenovana Novo mesto, Blažič Jera; po 15 din: žitnik Frančiška, šuc Terezija, Čampa Magda, Knific Ivana, Bergant Polona, Mlakar Marija, Hudej Ana, Forfant Mici; po 10 din: Prek Frančiška, Kreže Frančiška, Likeb Frančiška, Zihler Franca, Šlander Anton, Ožir Pepca, Prek Frančiška, Preč. g. Čuk Karol, žup. ur. Ribno, Neimenovana iz šiške, Kodrič Roza, Jordan Jožefa, Zaviršek Marija, Jevnikar Ivana, Neimenovana iz Novega mesta, Gregorič Jožefa, Rupnik Frančiška, Horvat Marija, Srdiša Marija, Koncilja Rezika, Jager Albert, Kolenc Frančiška, Pilko Ana, Turk Ivan, Videmšek Mici, Čepe Otilija, Rop Ana, Zaviršek Marija, Grčar Viktor, Merkač Ignac, Filipič Julijana, Polenc Marija, Preč. g. Štrukelj župnik, Volovšek Marija, Zupančič Alojzija; po 5 din: Poš Marija, Skala Ivana, Šercar Apolonija, Pardupsky N., Tobina Josipina, Gajšek Cecilija, Morela Ana, Kukovič Marija, Ilc Ivana, Petek Ivana, Novak Ivana, Grebenc Marija, Šmalc Marija, Prijatelj Frančiška, Blažič Meta, Naro-be Mana.